

Daima Edebiyat

e-dergi ~ edebiyat | kültür | sanat

Yıl: 1
Sayı: 10
Ekim
2022

Tema: İz

Ahmet Menteş
Hande İkbal
Fatma Yavuz
Rümeysa Oğuz
Tülay Sustam
Yasemin Coşkun
Beyhan Keçeli
Ahsen Dalca Korkutan
Seda Gündüz
Nermin Ayduran
Mnr Karagöz
Emine Gündüz Menteş
Ahmet Karpınar
Nilüfer Zontul Aktaş
Taha Ömer Bilik

Tema Dışı:

Mustafa Soyuer
Heybet Akdoğan
Salih Yıldırım
Fatma Alaca
Hasan Ulaş
Hüseyin Balık
Mustafa Cüstan
Cüneyd Ensari
Neslihan Akgl
Talip Aydın
Hakan Uslu
Yusuf Cançelik
Hızır İrfan nder
Meva Yağmur

www.edebiyatdaima.com

İbrahim Halil Çelik,
Türker Ayyıldız ile Syleşti

Arka Kapak Şiiri:
Muhammet Erdevir

KÜNYE

Daima Edebiyat e-dergi, www.edebiyatdaima.com tarafından periyodik olarak yayına hazırlanan aylık kültür, sanat, edebiyat dergisidir.

Daima Edebiyat dijital olarak yayımlanır, basılı değildir ve erişimi ücretsizdir. Yayımlanan yazı ve şiirlerin telif hakkı ve hukuki sorumluluğu yazarına/şairine aittir. Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Muhammet Erdevir

Yayın Kurulu: Ersin Kartal, Emine Gündüz Menteş, Ercan Sağlam, İbrahim Halil Çelik, Murat Serdar Çakıroğlu, Hande İkbâl ve Ahmet Menteş.

dergi@edebiyatdaima.com
    /[daimaedebiyat](https://www.instagram.com/daimaedebiyat)

Daima Edebiyat
e-dergi ~ edebiyat | kültür | sanat

Tasarım & Dizgi: Prelüt Creative Medya

Kurumsal Firmalar, İşletmeler ve Bireysel Girişimler için;
SEO Uyumlu Metin ve İçerik Yazarlığı, Sunum, Basın Bülteni,
Açıklaması ve Brief Yazımı; Kitap-Dergi-Katalog Yazım, Tasarım
ve Yayıncılığı; Editörlük ve PR Hizmetleri, Sosyal Medya Yönetimi,
Pazarlama Çözümleri, Web Sitesi Kurulum ve Yönetimi.

prelütcreative

0546 237 91 79
prelutmedya.com

PRE
LÜT

İçindekiler

Ahmet Menteş	6	Kumdan İnsan
Hande İkbâl	8	Moonlight Sonata Hisleri
Fatma Yavuz	9	Anlamıyorum
Rümeysa Oğuz	12	Yabancı
Tülay Sustam	15	Matruşka
Yasemin Coşkun	17	İnsan İz Bırakandır
Beyhan Keçeli	18	Bulut Mürekkep ve Karahindiba
Ahsen Dalca Korkutan	22	Acaba Yüzüm
Seda Gündüz	25	İz Peşinde
Nermin Ayduran	28	Sonsuz Arayış
Münür Karagöz	32	Yol Hali
Emine Gündüz Menteş	33	Suluk İntiharı
Ahmet Karpınar	34	Ses/Sizlik
Nilüfer Zontul Aktaş	35	Ateşin Nebzesi Aşk
Taha Ömer Bilik	36	Olmak ya da Olmamak İşte Bütün Mücadelemiz Bu

Tema: İz

İçindekiler

İbrahim Halil Çelik	39	Türker Ayyıldız'la Öykücülüğü Üzerine Söyleşi
Mustafa Soyuer	42	Öteki
Heybet Akdoğan	46	Her Şeyin Kare Kare Yazıldığı Senaryo
Salih Yıldırım	49	Son Yardım Çantası
Fatma Alaca	51	Yazmak
Hasan Ulaş	52	Aşkker
Hüseyin Balık	53	Hâlbuki Almış Başımı Gidiyordum
Mustafa Cüstan	54	Kasap
Cüneyd Ensari	55	Ay Işığında Katar
Neslihan Akgül	57	Sevgi
Talip Aydın	59	Gidiyorum
Hakan Uslu	60	Esrik Semai
Yusuf Caçelik	61	Bekleyiş
Hızır İrfan Önder	62	İçimde Ölenleri Nereye Gömsem
Meva Yağmur	63	Kürk Mantolu Yalnızlık

Tema Dışı

BU SAYININ TEMASI

iz

KUMDAN İNSAN

Ahmet Menteş

Bir giz bir başka gizi açığa vurduğunda. Bir gizin izinden gidildiğinde. Gizden hiçbir iz kalmadığında ve açığa çıktığında tüm yaşama tutunma şekilleri. O zaman... Kuşkusuz, gemi tüm limanlara küsecektir. Huzursuz günlerde bir yolculuk hayali. Her şey sonsuza kadar var ve yok. Daha gerçek sanılsın diye daha çok göz önüne serilen bir hayattan tat almaya çalışmanın beyhude çabası. Gösteri... Herkesin her şeyi gösterme tasasında olduğu ama yine de kimsenin kendinden başka bir şeyi gözünün görmediği. Ortaya serdiğimizizi düşündüğümüz şey: bir kör kuyuya yavaşça bıraktığımız şey. Anlamsız gayret, sen umudun tükendiği yerde yeşerirsin, bize iz sürmeyi öğretirsin. Ve gece kente indiğinde, izleri sildiğinde karanlık... Unutuşun şarkısı başlar: Kulağını dört aç der. Unut der. Umudun mu depreşti? Onu pırpışla ve uyut der.

Hangimiz, yaşıyormuş gibi yaşıyoruz ki hayatı? İçimizdeki sevinci tırtıklayıp duran tahtakuruları da aç kalıyorsa artık. Birinin yorgun akşamı diğerinin umudu oluyorsa. Bir söz ver kalbine: En kısa zamanda özgür bırakacağım seni! Bir felaketi dile. Kaosu arzula ve sun hıncını. Başka türlü sona ermez bu gözyaşı sağanağı. Biz, her zaman hazırızdır çağrısına hüznün. Beklemeyi biliriz. Beklemeyi bizim için yaratmıştır Tanrı. İzlerin silineceğini de biliriz, ama yine de bekleriz. Mutlular, izleri takip edip gidenlerdir. Uğurlar olsun. Hey sen! Mutsuz! Bekleyişin efendisi! Kumdan insan! Rüzgârın çıktı yola! Sen, kuru yapraklar gibi savrulmak zorunda olansın. Dile ki bir an önce yağsın kar. Dile ki çürüme hızlansın. Yoksa toprak kemikleşirse, bu sonsuz savruluşta hâlin nice olur?

Geçmişe dönmenin mümkün olduğu bir yaşam düşü de sona erecek ve her şey savrulmaya devam edecek. Eskiden yeniye bir kervan, ancak sürünerek ilerleyen. Kim bu tanımsız yaratıklar? Bu boşuna çaba da neyin nesi? Geçmişte kalan bizden şimdiki bize taşınamayan nedir? İzini kaybettirmiş mazi. Eski, bir giz artık içimizde. Eski bir iz, ara sıra rüyamızda bizi çağırır. Umalım ki bitmesin rüya. Öylece uyuyalım düşün içinde düşsüz ve yaşayalım gerçeğin içinde gerçeksiz. Güneş yine doğabilir. Gün bizi çağırabilir. Uyuyalım gözyaşları içinde tekinsiz. En çok uyumak yakışır, diğer her şeyde başarısız olana. Düş sağaltır, gerçek hasta eder. Uyuduğumuz anlardır bizim şiirimiz. Gece izler silindiğinde başlar yolculuğumuz. Hiçbir yere gitmemek üzere hazırlanıp bekleriz. Sadece bekleriz...

Gerçek, yargılar ve pişman eder. Sorguya çeker her sabah, goncanın aklındaki gül olma fikrini. Tutuklu yargılar, tek suçu güle yakın olmak olan dikenleri. Tutuklular, güzele gönül vermenin suç sayıldığı iklimlerde en saf ruhlar bile. İyi ve güzel ideali geçmemiş Dostoyevski zamanından öteye. Keyfince dönmeye devam eder dünya. Haykırışlar da işe yaramaz. Ancak boş bir solukla boşluğu döveriz. Sonunda yine bir köşe başında halsiziz. Duyulmaz sesimiz. Ya dünya sağır ya biz dilsiziz.

MOONLIGHT SONATA HİSLERİ

Hande İkbal

Giulietta'ya

âmâ yüreğimle betimlerce ay yazdım
uzak gecede solgun sonata
üst perdede yakaladım gençliğimi
hani o arsız, pervasız
hani o kalbini kuşlara sulara vermiş
ruhunu gecedен toplamış
alınan bakışları ayna kaçkını
cesareti ateşte yürümek sanan
ben, yani gençliğim
dudağı kesen giyotini dost edinir sözlerim
parmak uçlarımda ecelsiz kelebeklerle
sonsuzluğu içmeye yemin eder ellerim

ay kalbimin sunağında
ay aklımın rüzgârında
ay burada

âmâ yüreğimle betimlerce ay yazdım
uzak gecede yılgın sonata
notaları karanlık bir ölümü çalar
kanatır aklımı tırmaladıkça
sol anahtarımın sağında
hani o dingin, akil
hani o yalnızlığı nimet bilen
alнімdan akan beyaz seneler
ben, yani olgunluğum
izini sürdüğüm ne varsa
yitik haritasında avuçlarımda
en münzevi zehirlerini damıtmış
bilgeliğin kapı aralığında

ay odada
ay duvarda
ay içimdeki şarkıda

ANLAMİYORUM

Fatma Yavuz

Yine bütün pencereleri sonuna kadar açmış annem. Yerdeki iki parmak kalınlığındaki karın ayazı arsız kedi gibi dalıyor içeri. Annem, elindeki sopayla pat pat vuruyor sobanın borularına. Nefret ediyorum güne gözümü böyle açmaktan. Diyorum ki “Soğuşu sevmiyorum anne ben. Sevmemekten öte canımı yakıyor üşümek, anlamıyor musun? Tepeden tırnağa kadar her santimetre karesini tırmalıyor tenimin.” Ama anlamıyor annem. Anlasa da umursamıyor belli ki! Sinirleniyorum fakat benim öfkem bir kavanozun içinde dönüp duran siyah bir duman gibi. İçime çöküp is oluşturuyor en fazla. Genel bir hoşnutsuzluğa dönüşüyor karakterim. Suratım biraz daha karaya çalıyor ama varılmıyor farkına. Arada sırada “Sen niye böyle oldun bilmiyorum ki!” diye söylenip geçiyor Esmâ Sultan bastırduğum tüm duygularımın yanından. O kadar. “Benim için elinden geleni yapmış olduğu hissini güçlendiriyor olsa gerek.” diye düşünüyorum bu eleştirileri. Bu cümleyle kendime çekidüzen verme kabiliyetini göstermem bekleniyor belli ki. Bense açıklama ihtiyacı bile hissetmiyorum kendimi. Anlamayacağımı, anlasa bile ciddiye almayacağımı bilecek kadar iyi tanıyorum çünkü onu. Onu ve herkesi... "Hadi kalk da dökelim şu boruları!" diyor biraz tehditkâr bir sesle. "Çürük odunlar yüzünden hemencecik doluyorlar." Yorganı kafama çekip biraz daha sessizlik, karanlık, yalnızlık ve huzur çalmaya çalışıyorum gecedan ama nafiye. Annem çoktan sökmeye başladı boruları. Üstelik gün ışığı, karın ayazı falan da hep ondan yana. Eğer hemen kalkmazsam bir kavganın fitili ateş alabilir yanmayan sobanın yanı başında. Kaşlarımı sonuna kadar çatıp atıyorum üstü nakışlı saten yorganı üzerimden. Tahmin ettiğim gibi anında boynuma atıyor odayı çoktan doldurmuş olan soğuk. Bana hasretle sarılan yılışık bir çocuğun kollarını çözmeye çalışır gibi boynumdan, hızlıca geçirip hırkamı üzerime, annemin elime tutuşturduğu boruları taşıyorum bahçeye.

Elime aldığım bir çubukla isteksizce ama düzenli aralıklarla her yerine vuruyorum. Ayaklarımın dibine kurum yığılıyor. Kaynatılarak özenle yıkanmış bembeyaz bir çarşaf gibi her yeri kuşatan karlara inat, simsiyah bir yığın. Ellerime bulaşıyor önceki ısınmışlıklarımın karası. Sürekli kremlediğim halde her kış üzeri çatlayan ellerime memnuniyetsizce bakıyorum. İşimi bitirip içeri girdiğimde, sobayı şevkle temizleyen annemi izliyorum bir süre. Elinde kaz kanadından yapılmış bir fırça, ulaşabildiği her yerini süpürüyor sobanın içinin. Açık kapaklarından ve boru deliklerinden, o dürtükçe yükselen telaşsız gri buluta takılıyor gözüm. Keşke o bulut olsaydım diyorum. Birazdan dağılıp görünmez olacak ne güzel. Sonra yavaşça anneme kayıyor gözüm. Kendi dışındaki herkese ve her şeye bu kadar odaklanmayı nasıl başarıyor acaba? Esas olan, hep diğer şey! Bunun, bir tür kaçış olabileceği geliyor aklıma. "Üşümüyor musun anne?" diyorum. Karnının üstüne kadar çektiği şalvarı incecik görünüyor çünkü gözüme. Kısa süreliğine işinden ayırıp gözünü bana bakıyor dikkatlice. "Kızım kapatsana hırkanın önünü." diyor ciddiyetle. İçimde bir yer cız ediyor. Sorduğum soru bile kendine döndüremedi dikkatini. Zihninde bir top gibi sektirip, benim üşüdüğüme yordu yine durumu. Anneliği yüzünden gözden kaçırıyor hep kendisini. Algısı bizde takılıp kalıyor. Bir insan nasıl oluyor da bir diğerini kendinden önceye koyabiliyor? Az önceki bencilliğimden utanıyorum ama bir şey söylemeyecek kadar da tatsızım. Yine de hayatımın hiçbir döneminde annem olmak istemediğime karar veriyorum.

Berberce tekrar kuruyoruz sobayı. O, özenle çattığı odunları elindeki çıra ve kibritle yakmaya çalışırken, ben usulca kapatıp pencereleri, kaldırıyorum sedirin üstündeki yatağımı. Sobanın çıtırtılı sesiyle uysallaşılıyor odanın havası. Bedenim biraz gevşesin diye bekliyorum. Soğuğa tepki olarak gerilen tenim, ateşin sokulgan nefesiyle salıyor kendini. Rahatlıyorum. Sonra günün anlam ve önemi bir sur gibi dikiliyor önüme. Annem o surların önündeki sadık asker yine. Beni surlardan aşırıp Bâbil'in Asma Bahçelerine ulaştırmaya fazlasıyla kararlı. "Sinem sen yapamazsın köy hayatında." diyor. "Bak bu kısmet çöpsüz üzüm kızım. N'olur bir aksilik yapma! Sonra bana teşekkür edeceksin." Anlıyorum annemi. Kendimi de tanıyorum daha şu yaşında gayet iyi. Biraz önce ne iş yapıp yıkadıysa, ellerini kurularak şalvarına, gelip oturuyordyanıma. Başını hafifçe yana eğip başlıyor konuşmaya. Konuşma değil bu, yalvarma. Benim iyiliğim için bana yalvarmasına parçalanıyor içim. Susuyorum. "Bak, evlenebileceğin birini seviyor olsaydın, sonuna kadar destek olurdu sana biliyorsun!" diyor. Dolan gözlerimin bir ayna gibi karşılık bulmasına şaşırılmıyor artık. "Ama çok seviyorum anne!" diyorum duyulur duyulmaz bir sesle. Sanki sihirli bir değnek belirecek annemin elinde ben böyle deyince. Anında şimşek çakıyor bakışlarında. Benim iyiliğim için bana savaş açmaya zaten hazır dünden. "İnsan severken de mantıklı olur biraz. Seninki düpedüz salaklık!" deyip hiddetle kalkıyor yanımdan. Kızmıyorum, üzülüyorum yine, yeniden. Haklı çünkü. Hem de sonuna kadar. "Oldu olacak kaç bari!" diyor, elinde süt kovasıyla çıkarken kapıdan. "Üçüncüye de seni bıçaklamaktan girer artık içeri. Allah'ım, sen esirge ya Rabbim!" diye devam ediyor uzaklaşırken sesi. Odanın ısıyla aynı sıcaklıkta yaşlar süzülüyor yanaklarımdan. Son kez. Sonrasında annem ne derse harfiyen yapıyorum. Hayırlı kısmet memnun, annem memnun, ben mutsuzum.

Oturmuş yatağın üzerinde dakikaların geçmesini beklerken telefonum çalıyor. Arayan, avukat. “Sinem Hanım, eşiniz boşanmakta çok kararlı.” diyor. “Yıllardır bebek istemiyor oluşunuzu gerekçe gösteriyor. Ve hâkim de ona hak verecektir. Tazminat konusunda sıkıntı yaşayabiliriz.” Avukatı anlıyorum. Eşimi de anlıyorum. “Her kadın çocuk ister. Seni anlamıyorum ben!” demişti Murat bir kavgamızda. Ama ben beni de anlıyorum. “Birinin iyiliği için ona yalvaracak kadar savunmasız bırakan bir duyguyu neden ister ki insan hayatında?” diyorum sonra. İşte bunu anlamıyorum. Usulca kalkıp yerimden ürkek adımlarla gidiyorum banyoya. Ev sessiz, ben yapayalnızım. Ya da... Yalnız mıyım acaba? Bu sorunun cevabını ölesiye merak ediyorum. Parmak uçlarımla yavaşça itiyorum banyonun gri kapısını. Her an patlama ihtimali olan bombayla intihar etmeye meyilli bir bıkkının kararsızlığıyla yaklaşıyorum. Dakikalar önce üzerine damlattığım sıvı, çift çizgi iz oluşturmuş beyaz kitin üzerinde. Öylece bakakalıyorum. Ellerim buz kesiyor. Kalbimin tam ortasından bembeyaz bir ay doğuyor geceme. Nereye koyacağımı bilemiyorum yalancı güneşlerimi. İçimde hiç beklemediğim bir sevinç. Bu sevincin nereden doğduğunu tam olarak kestiremesem de reddetmek gelmiyor onu içimden. Yalnız olmadığımı mı seviniyorum ben şimdi? Ama ben bunu istemiyordum hani? İstiyor muyum? Ağzım kulaklarıma varıyor. Evimin içinde şen çocuk kahkahaları yankılanıyor sanki şimdiden. Annem kocaman gülümseyerek gelip sarılıyor boynuma. Coşuyor Babil’in akarsuları. Duyuyorum. Şaşıyorum. Ben, ben kendimi gerçekten anlamıyorum.

YABANCI Rümeysa Oğuz

Örtü

Kafam karışık. Kafam karışık. Kafam. Eve bakıyorum. Bana ait değil. Bu ev, bu adam, bu tezgâh, tezgâhın üzerindeki bulaşıklar, halılar, salondaki berjer, sehpanın kenarındaki çay bardağı, ikinci güneşiyle yarısı aydınlanan oda bana ait değil. Yabancıyım. Yabancısin. Yabancılar. Garipsemek kendinden başlıyor önce. Kendimden başladı. Bir akşam yazlık kışlık ayıklarken, gardırobu açtığımda neredeyim ben, dedim. Kendi kendime. Koskoca gardırobun tek kapağına bütün mevsimlerimi sığdırmışken, çocukların kabanını kendi alanının düzeni bozulmasın diye benim kapağımın altına sıkıştırdığını görünce yanlış adamla evli olduğumu anladım. Neredeyim ben. Ferahlığını ve dolabını çocuklarından fazla önemseyen birinin yanında ne işim var? Gideyim. Hemen şimdi, çocukları kapattığım gibi gideyim. Hayır neden gideceğim, tırnak izlerim, parmak izlerim dolu her yerde. Şu duvara kahkahalarım çarptı. Şu halı adımlarımla aşındı. Yerlerdeki su lekeleri gözyaşlarımdan oldu. Benim izlerimle dolu bütün ev. Kalayım. O gitsin. Git derim, git derim, git, git. Gitmez. Niye, der. Niye olacak, çocukların montunu benim tarafıma astığın için. Millet güler. Gülsün. El alem ne der diye, ufacık şeyleri örtmekten kocaman oldu. Belki de küçük hâlâ. Ama benim kafam karışık. Karışık. Neredeyim?

Hâkim

Sandalyeye tünedim. Halıyı izliyorum. Burası mutfak. Buzdolabı, bulaşık makinesi tezgâh, tencere, tava. Tamam. Buraya mutfak demek için gerekli bütün şartlar sağlanmış. Salona salon, banyoya banyo demek için bütün koşullar da yerinde. Ona ne diyeceğim? Ona işte, kocama. Kimsin? Kimsin sen? Ben başı yere bakan adamları severim. Ben gülümseyen ve konuşan adamları severim. Konuşmaya başlayınca, harfleri ipten çamaşır toplar gibi toplayan, sonra onları kelime yapan, kelimelerden usulünce cümleler kuran ardından o cümlelerle insanı saran, ısıtan, söz gelimi sohbet bittiğinde; ben az önce bir konserde miydim yahut güzel bir şiir mi dinledim, dedirten adamları. Ardından, kelimelerinin ardından bir iz bırakan adamları yani. Susma. Susma. Susmayalım. Sen şu tenezzül etmez tavrından, ben kendi kendime çoğalttığım küskünlüklerden sıyrılmalıyız belki de. Yahut şimdi kalkmalı ve elime geçirdiğim ilk eşyayı fırlatıp bu görünmez camı parçalamalıyım.

Sürahi

Tezgâhta duran sürahiye mesela. Bu dolapta soğuk su bitmiş! İçersen biter. Ben soğuk su içmem ki. Dolabı açıp kontrol mü edeceğim sürekli? Edemem. Etmemeliyim. Ve sen bunu umarken bile cümlelerinin altına sıkıştırdığın ince anlamları iğne gibi batırmaktan vazgeçmelisin artık. Vazgeç sürahiye alıp odanın ortasına. Şangırdadı. Paramparça oldu. Şimdi bana benzedi işte. Eskiden bir şeye benzemiyordu. Neden şaşırdın. Sınırları kaldırıyorum endişelenme. Aramızda gizli saklı kalmasın istiyorum. Kendime söylemekten yorulduklarımı anlatıyorum. Sen Tanrı değilsin anladın mı? Küçük dağları yaratmadın. Bitirdiğin suyun yenisini bile dolduramıyorsun. Kafam karışık değil. Çok netim. En net halimdeyim hatta. Sen, demekten vazgeç artık. Sen sen sen. Ben, dediğinde bu savaş bitecek. Savaşıyoruz elbette. Ben mütemadiyen kendi içimde bir harp yapıyorum. Sürekli yenilgiler doğuruyorum. Sonra o yenilgileri toprağa koyup, yine muzaffer olamadım diyorum. Bir yanım kahkaha atıyor halime. Kendi toprağımı suluyorum. Çiçek açtığı da yok üstelik. Delirmedim. Yoruldum.

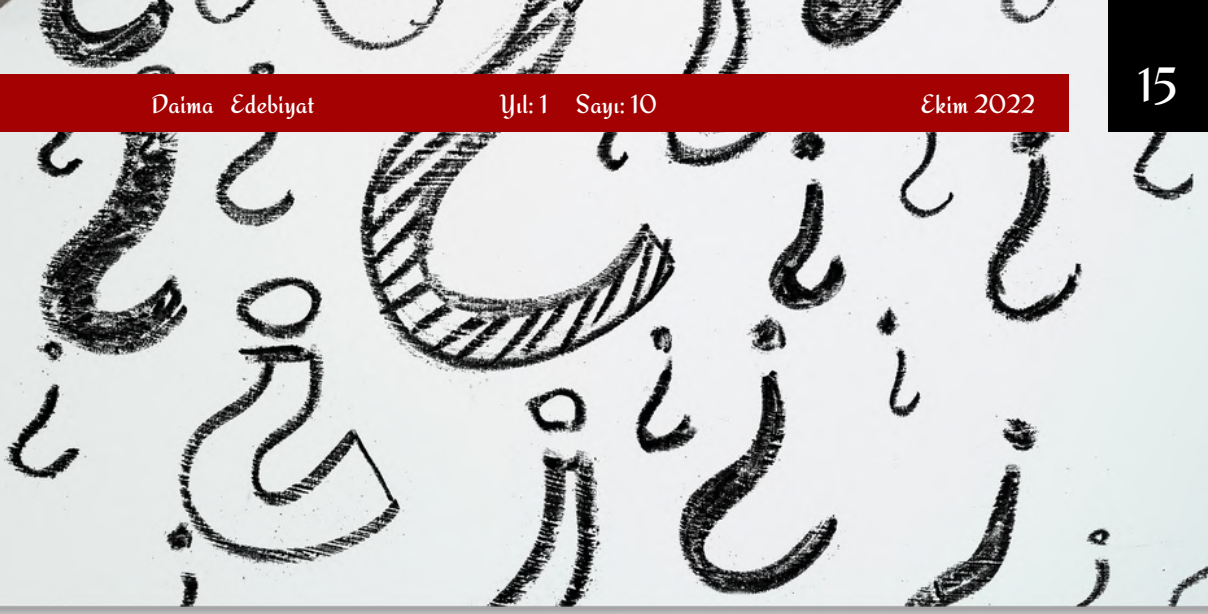
İntihal

Başka hayatlardan çaldığım resimlere kendimi yerleştirip “-miş gibi” yapmaktan yoruldum en çok. Sandalyede tünüyorum. Sürahiye uzandım. Bir bardak su içeyim en iyisi. Ev yine çok sessiz. Şu sınırlar bir kalksa. Sınırlar gürültüsüz kalkmaz. Gürültü çocukları korkutur. O zaman gidip biraz baba olayım. Sonra da anne olurum. Sabah iş kadını olayım hatta öğlen temizlikçi olurum. Sessizce. Çocuklar kafalarını çevirdiği her yerde başka bir kılıkta görsünler beni. Görmeliler. Yoksa eksik bir şeyler olduğunu anlarlar. Anlasınlar. Anlamasınlar, hayır. Ev temizlenmeyebilir bugün. Yemek pişirse de olur. Hayattaki bir babanın ölüsüne yas tutmalarını istemem yine de.

Onlar için. Onlar. Ziyetim. Duam. Kazancım. Kusura bakma çalıyorum. Ben bir hırsızım, evet. Bununla suçlayabilirsin beni. Olsun. Cebinden para alır gibi, her gün sessizce içinden bir parça alıp geçiriyorum üstüme. Senden bir iz. Sonra onunla çocukları parka, alışverişe, yemeğe götürüyorum. Senin yerine bahaneler üretip sen gibi oyunlar oynuyorum. Bazen isim şehirde bir kâğıt da senin için dolduruyor, kızma biraderde mavi piyonları senmiş gibi oynatıyorum. Çocuklar babamız da var diye seviniyor. Baba oluyorum. Ama itiraf etmeliyim, sana benzemekten korkmaya başladım. Tanrılaşmaktan. Ve kafam karışık. Kafam karışık. Çok karışık. Artık bir yabancıyı görmüşüm gibi irkiliyorum seninle karşılaşınca. Daha fenası aynı evde seninle karşılaşmak değil, yabancı gelişin şaşırtıyor beni. Biz seninle karşılaşıyoruz yüz yirmi metre karede. Denk düşüyoruz işte ara sıra. Ve artık yabancısın. Yabancıyım. Yabancıyız.

Saç

Sabah kuaföre gideceğim. Bütün sorunlarıma bulduğum çözüm bu. Sandalyede dünyayı kurtardım yine. Evlenene kadar belimdeydi saçlarım. Artık en fazla bir yıl dayanıyorum. Eşyaları fırlatamayınca, sınırları kaldıramayınca yahut kendimle konuşmaktan yorulunca. En çok kendimle konuşmaktan yorulunca. saçlarım çok dökülüyor. Yapacak bir şey yok. En iyisi kısacık kestirmek. Kısacık. Bir de önüme geliyorlar zaten. Onlar önüme döküldükçe etrafı tanıyamıyorum ben de. Tanıyamayınca neredeyim diyorum, kendime. Neredeyim? Bu ev, bu adam, bu salon, bu berjer bana ait değil. Neredeyim? En iyisi saçlarımı kestireyim. Gözümün önü açılsın. Neredeyim?

MATRUŞKA

Tülay Sustam

“Hangi karakter sensin? Hiçbiri ben değilim. Hepsi benim.”

Nikolay Vasilyeviç Gogol

Küçük Kız, pencerenin önüne oturmuş camdan dışarı bakıyordu. Havanın soğukluğuna aldanmayan çocuklar bir o yana, bir bu yana koşuşturuyordu. Küçük Kız, kalabalık sokağın evdeki sessizliğine dalmıştı. Cama eliyle şekiller çizdi. Ev, kitap ve kedi... Herkes saklambaç oynarken o kimin nereye saklandığını görüyor ve biliyordu. Ne de olsa bu oyunun içinde hiç kimseden, hiçbir şeyini saklayamayan kendisiydi. Sokağın köşesine bir adam geldi. Tezgâhını açtı, tavşanı tezgâha bıraktı. Çocuklar oyunu bırakıp “Niyetçi Abi geldi,” diyerek koşuşturmaya başladılar. Telaşları her hallerinden belliydi. Kimse, kimseyi dinlemiyordu. Küçük Kız, “Niyeti bozuk adam çocukluğunu satıyor,” dedi. Yanağını cama yasladı. Adama olan öfkesinden “Büyüyünce hâkim olacağım ve bunun hesabını sana soracağım. Bir çocukluğun senden alacağı var,” diyerek boyundan büyük laflar ederek niyetini bozdu. Küçük Kız’ın yanına Ortanca oturdu. “Sen neden gidip arkadaşlarınla oynamıyorsun?” dedi. Küçük Kız dudağını büzüştürdü, kafasını önüne eğdi, perçemlerinden gözleri görünmüyordu. Kısık bir ses tonuyla benim oyun arkadaşım olur musun? Ortanca gülümseyerek, ben sokaktan eve gireli çok oldu ama seni kıramam. İstersen seninle gölge oyunu oynayalım? Küçük Kız heyecanlanarak “Ben o oyunu hiç oynamadım.” Hiç oynamadığından emin misin? Hatırlamıyorsan beni izle ve ne yapıyorsam onu yap olur mu? Küçük Kız, kafasını salladı. Ortanca hiç başı okşanmamış Küçük Kız’ın saçlarını okşadı.

Pencerenin önünde otururlarken camdan yansıyan iki camgüzeline gülümsediler. Ortanca ellerini havaya kaldırarak iki eliyle, iki kulağını tutup dilini çıkardı. Küçük Kız ellerini havaya kaldırarak iki eliyle, iki kulağını tutup dilini çıkardı. Ortanca iki başparmağını birleştirerek diğer parmaklarını hareket ettirmeye başladı. Küçük Kız iki başparmağını birleştirmeye çalışırken “Yapamıyorum,” dedi. Ortanca vakti gelince kuş olup uçup gitmeyi öğreneceksin. Küçük Kız’ın elini tuttu. İki başparmağını birleştirdi “Diğer parmaklarını hareket ettir,” dedi. Küçük Kız camın karşısında parmaklarıyla kuşu uçurdukça uçurdu. Ortanca gülmeye başladı. Küçük Kız güldü. Ortanca “Gülüştünü sevdiğim sen hep gül,” dedi. Küçük Kız “Gülüştünü sevdiğim sen hep gül,” dedi.

Ortanca pencereden dışarıya bakarken okulun kapısının önüne genç bir adamın geldiğini gördü. Saatine baktığında 18.00, daha çok erken olduğunu düşünüyordu. Okuldan çıkan bir kızın elinden genç bir adam tuttu ve gözden kayboldular. Ortanca “Kuş yuvadan uçtu,” dedi. Kızın dönmesini bekledi. Kız gelmeyince gözleri doldu. Aradan biraz zaman geçtikten sonra tekrar saatine baktığında saat 19.00 sularıydı. Genç adam ve kız elinde bir bebekle çıkageldi. Ortanca başını duvara yasladı. Genç adama olan öfkesinden “Bir gün yazar olacağım ve ibreti âleme ders olsun diye seni yazacağım. Küçük kızdan tavşan mı olur? Niyeti bozuk herif,” diyerek camı yumrukladı.

Ortanca’nın uzun süren sessizliğini yanına oturan Yaşlı Kadın bozdu. Pencerenin önünde oturmuş uzaklara dalarak ne düşünüyorsun? Geçip giden hayatı seyrediyorum. Neden içinde değilsin hayatın, seyretmekle yetiniyorsun? Yaşayarak öğrenmenin en kötü ve en kalıcı öğrenme biçimi olduğunu öğrendim. Bakmakla, görmek arasındaki farkı öğrenmek için sokaktaki kızı alıp eve getirmen gerekir. Sokak kızı ile ev kızı arasındaki farkı gördüğünde, bir daha ona bu gözle bakamazsın.

Ortanca gördükleri karşısında şaşkına döndü. Yaşlı Kadın’a ses tonunu yükselterek “Sen beni nereden tanıyorsun?” Yaşlı Kadın, buruk bir gülümsemeyle dizlerinin üzerindeki kitabı alıp Ortanca’ya uzattı. Kitabın üzerinde “Seni Yarandan Tanıdım” yazıyordu. Bu kitabın içinde geçen yaşanmışlıkları, karakterleri, olayları benim kadar kimse bilemez. Senin yazdığın şiirleri, öyküleri ve romanları herkesten iyi biliyorum. Gülüştünü sevdiğim sen hep gül. Kimse seni yarandan tanımasın. Seni beyazlar içinde göremedim belki ama son siyah saçımı bir tek sen gör istiyorum.

Ortanca, Yaşlı Kadın’a derin derin baktı. Böyle olsun istemezdim. Bu yolculuk seni hiç değiştirmemiş. Ellerin sadece beyazları toplamış başına. Biraz benden katmışsın kendine biraz da içinde hiç büyütemediğin kızdan...

Yaşlı Kadın, Ortanca’ya hadi çok geç olmadan Küçük Kız’ı sokaktan alıp getir. Dizimizin dibinde otursun. Küçük Kız’ın elini asla bırakma. Ben seni hiç bırakmadım. Bana da yetişmek için acele etme. Malum yaşlılık işte sokağa çıkamıyorum. Gelirken ekme alır mısın? Olur da geç kalırsan ekmeği Küçük Kız getirsin. Ona da söyle ekmeğin bir ucu senin, diğer ucu benim. Seni de ortada bırakmasın.

Yaşlı Kadın, pencerenin önüne oturdu. Uzağı gören gözlüğünü takarak Küçük Kız’a el salladı. Uzağı gören gözlüğünü çıkarıp yakını gören gözlüğünü taktı. Ortanca’ya gülümsedi. Cama eliyle şekiller çizdi. Bir ev ve kedi...

Büyükten küçüğü çıkardı. Ortada kaldı. Akli pencereden uçup gitti.

İNSAN İZ BIRAKANDIR

Yasemin Coşkun

Entelektüellerin Hurafeleri kitabında şöyle bir cümle geçiyordu: “İnsan bir gelenektir. Her insan bir geleneğin mensubudur. Ya eski bir geleneğe eklenir ya yeni bir ‘trend’e mensup olur ya da yeni bir geleneği başlatır.” İnsanın tüm oluşum ve kuramların özü olduğuna vurgu yapan güzel bir tespit. İhtiyarî ya da gayriihtiyarî iz bırakandır çünkü insan. Sosyal ve ahlakî normlarımız bunun bir örneği sayılabilir. Bilinç düzeyimiz, mensup olduğumuz tarafın en belirleyici unsurudur. Cinsî tabiatımızı aşağı çeken kimi trendlere mensup olmak da yukarı taşıyan bir geleneği başlatmak da irademize bağlı bir durumdur.

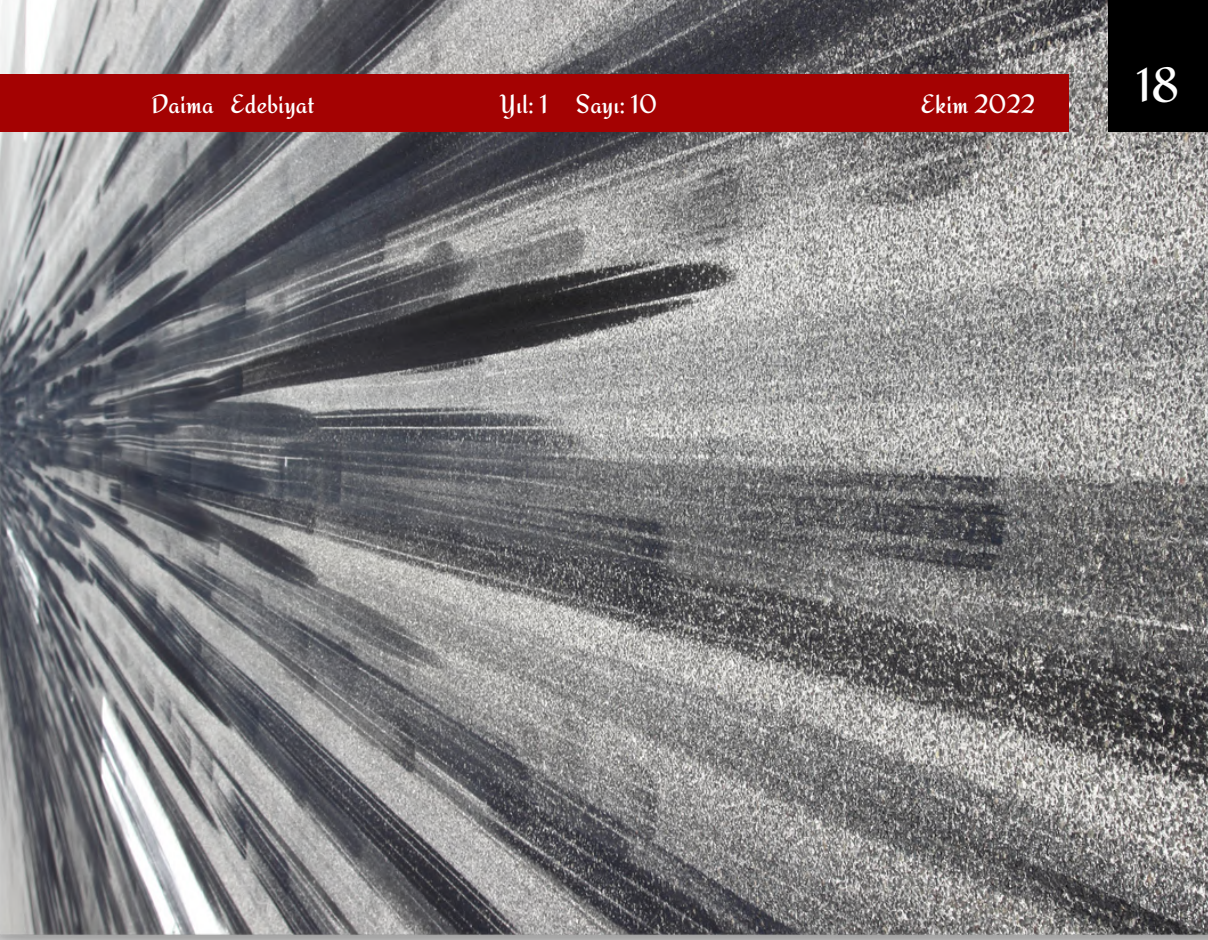
Doğru ve yanlış ayırabiliyor olmamız ne kadar zihinsel üstünlüğümüzün ispatı ise, bile bile bir yanlışın içinde olmamız da o denli iradesizliğimizin kanıtıdır. Büyüsüne kapılıp izini sürdürdüğümüz fikirlere ve eylemlere aklımızla mı yoksa zaaflarımızla mı mukavemet ediyoruz? Bunun cevabı da şahsiyetimize biçtiğimiz değerdir. Başkalarının hayranlığını kazanma, unutulmama, sosyal çevreyi zenginleştirme amacı güden itiyatlar kısa süreliğine beklentiyi karşılarsa da uzun vadede ruhta yaratıcı bir etki sağlamadığı gibi sürdürülmeye değer bir iz de bırakmaz ardından.

Duvarları türlü zehaplarla örülü olan yaşam kalemizde, ufuk sahibi değilsek zırh diye sarıldıklarımızın aslında kuşatması altında olduğumuzu anlayamıyoruz. Zihnimizi ve ruhumuzu besleyen dogmaları tabulaşacak kadar sert duvarlar ile örülmesine izin vermemeli. Çünkü kendi pencereimizden net görünenler karşı tarafın penceresinde flu görünüyor olabilir. Bu önündeki kabın şeklini almaya hazır su misali hangi kap sunulsa kendini onun içinde bulmak değil, farklılıklara kendi sınırlarını koruyarak açık olmaktır aslında. Bu açıklık sağlanamadığı zaman hakikatin çirkin tarafını örtecek mazeretlerimiz de hep hazırdır. İzahından âciz kaldıklarımızın kimi zaman mizahını yaparız, kimi zaman da onları hurafe telakkî ederiz. Aslını bilmek derin bir mevzu gibi gelir ve hakikatin kıyısında tavrı almaktansa anlık itibarın dehlizlerini yeğleriz.

Kendi ezberlerimiz ya da başkalarının ezberleriyle yaşadığımız sorgulamaya muhtaç tüm doyunluklar kişilik yoksunluğuna yol açtığı gibi hayatı da hakiki formunu kaybetmiş sığ ve taşlaşmış inançların gölgesinde perdelemiş oluyor. Oysa bütünü anlamak, kendimize ait parçayı mümkün olduğunca derinleştirmek, anlamlı bir iz bırakma çabasıdır. İnsan yaşarken son anına kadar gelişimi tamamlanmamış bir varlık olarak, bilgiye muhtaç olduğu bilincini muhafaza etmeli ki yaşadığı zamanın ruhunu anlayıp, kendi varlığını yaşadığı çağla birlikte olgunlaştırabilsin.

Kendini anlamlı bir hayat, hassas bir kalp ve ince bir ruhtan mahrum eden değil kendisiyle birlikte onu takip edenleri de ışığa çıkararak, anlam kapısını aralayan, doğru bir istikamet belirleyen iz, bırakmaya değer olandır. Çünkü meziyet hatırdı kalmak değil, hatırdı nasıl kaldığıdır. Bu bazen bir duruş bazen bir tavır bazen de bir söz olur.

Zahire temayülü olmayan insan, cazibesine kapıldığı mistik şeylerin iz düşümüdür...

BULUT, MÜREKKEP VE KARAHİNDİBA

Beyhan Keçeli

İstasyon. Sarı sepya bir fotoğraf karesinde donup kalmış bir istasyon. Günde birkaç kez tren düdüğüyle irkilip uyanan raylar, gelen vagonları bir bir kucaklamak vazifesini yerine getiriyor. Sonra yine kim bilir kaç saatlik bir uykuya dalacak sere serpe. Köşeye tünemiş küçük çay büfesinin hiç derdi değil para kazanmak. Varla yok arası. Sen burada dur denilmiş de vakit geçiriyor, donmuş bir dekor misali.

Yolcuların peşi sıra gelen biraz deniz, biraz orman, biraz taş toprak kokusu. Biraz pişmanlık, biraz neşe ve biraz da keder izleri yayılıyor zemine.

Hiçbir yolcu beklemez mi burada? Beklemiyor. Bir yolcu bekleyen bir Allah'ın kulu da yok. Bu istasyon şimdiye dek tek bir kalabalığı ağırlamadı. Tren durur, birkaç kişi iner. İnenler hayalet gibi usulca şehrin kalabalığına karışır. Az evvel eski bir trenin içinde değilmişçesine yok olurlar şehrin tenhalarında, tek bir iz bırakmadan. Gidecek olanlar da tren kalkmadan hemen önce gelir, usulca terk ederler şehri. Hiç orada olmamışlar gibi. Kirli camların ne içinde ne dışında tek bir el sallanmaz. Gidenler de gelenler de bunu bir nümâyişe dönüştürmekten uzaktırlar.

İstasyonun bir köşesinde iki valiziyle bir adam oturmakta. İki gündür. Büfeden çay simitle geçiştirdi öğünlerini. Trenden indiği gibi yerleşti üçlü demir koltuklara. Yeni bir tren beklemiyor, sadece bırakıp geldiği yeri özlüyor. Bir mecburiyete boyun eğdi ve geldi. Acı suların boğaza hücum ettiği ve ardından genzi yaka yaka ortalığa dağılan bir kusmuk gibi hissediyor kendini. Şehrin kalabalığına karışıp gidemiyor. Geldiği tenhalardan sanki bir haber gelecek, gel diyecekler, gidecek. İmkânsız olduğunu bile bile bekliyor. Son mecalini de bunun için kullanıyor olmalı. Yığılıp kaldığı bu yerde daha ne kadar bekleyeceğine dair en ufak fikri yok.

Bu şehrin en تنها yeri bu istasyon. Bu şehir; gelenlerin gitmek istemediği, gidenlerinse asla dönmek istemeyecekleri bir yer. Buraya dönmek zorunda kalan çok az insandan biri bu adam.

Bir kadın çıkagelıyor. Bir küçük valizle. Bordo boyaları dökülmüş, üçlü demir koltuğa yerleşiyor. Ne bilet gişesine uğruyor ne gelen trenlerle ilgileniyor. Yere diktiği gözleri küçük defteriyle buluşuyor arada. Yazıyor mu yazmaya mı çalışıyor? Gidiyor mu gitmeye mi uğraşılıyor? Bir trenle daha uyanıyor raylar. Kadın bu defa giden trenin ardından bakarken el sallıyor. Adamın baktığı noktadan kadının eli trenden çıkan dumanlara karışıyor. Uzun zamandır ilk defa bir şeyi merak ediyor adam. Kadının omuzlarına dökülen saçlarının arasından görünen yüzün tamamını merak ediyor. Ve neden bir trene binmediğini. Merakını seviyor. Öğrenmek istemiyor. Merak etmeye devam etmenin keyfini sürmeye kararlı.

Gün akşama varırken adamın yerinden kalktığı nadir anların birinde kadın, hayalet gibi süzülüp çıkıyor istasyondan. Omuzları daha düşük şimdi. Gidemeyişinin hüznü ayaklarından istasyonun zemininde iz olup kalıyor. Oysa istasyonlar gitmek ve gelmek isteyenlerin mekânıdır. Böyle gidemeyenlerin değil. Bunu çok iyi biliyor ve kendini yenemeyişine lanet okuyor içinden. Lanet okuma, diyen annesi düşüyor aklına. Ne demişti annesi. “Ah o gün evi terk etseydim her şey başka olurdu. Başka olurdu da sen olmazdın. İyi ki kalmışım demem sadece senden. Bilesin.” Bildi, bildi de kaldı bu şehirde bunca şeye rağmen, bir tek annesi için. Hatta öyle kaldı ki gitmeyi unuttu. Nasıl gidilirdi unuttu.

Annesinin son nefesine kadar. O son nefes. Son şansları hatırlattı ona. Ölümün kohnuna erişirken annesi, son nefesini öyle bıraktı ki kadına gitmeyi hatırlattı. Vakitli gitmeleri. Her gün gitmek üzere ya bir otogara ya bir tren istasyonuna bazen bir havaalanına gitti. Ama her akşam küçük valiziyle tekrar annesiz anne evine döndü. Adam, istasyondaki dördüncü gününde. Kadın yine çıkageldi. Bu defa sohbet edecekler. Oradan buradan söz açacak adam. Açtı. Kadın cevap verdi. Ne adam bir kadının sade kadınlığıyla ilgilenecek türden ne kadın buluttan nem kapacak hâlde.

Endişeden ve niyet okumaktan uzak sohbet. Susulduğunda bir bahis açmak zorunda kalınmayan anlar. Fazladan yahut karşı tarafı memnun etmek için gereksiz tek bir cümle kurulmuyor. İkisi de ne olup bittiğine kafa yormuyor, zaman öyle akıp gidiyor.

Adam, hızlı geçen hayatını, durulduğunu ve terk edilmesini anlatıyor özetle. Kadın, her şeye geciktiğini ve annesinin gidişini. Anlatmanın günlerce süreceğini sandıkları onca hüsranı nasıl bu kadar kısa anlattıklarına içten içe şaşıyorlar. Hüzünleri, zaman denizinde erimeye başlıyor.

“Burada böyle özleyerek yaşayamazsın. Ya gidersin tekrar bırakıp geldiğin yerlere ya da bu istasyondan uzaklaşırsın.” diyor kadın.

Adam için paslı demirlerle örülü istasyonda olmak anlamını yitirmeye başlıyor. Sonunda istasyondan çıkmayı başarıyor. İstasyondan çok da uzaklaşmadan, valizlerini tam olarak açmadan eğreti yerleşiyor bir eve. Kadın istasyona gelmeye devam ediyor. Valizi olmadan.

İşte böyle bıçak sırtı bir zamanda sevdi adam kadını. İstasyonda buluşup geçen trenleri seyrettiler. Haritasını özenle açıp gidemediği o yerleri, yazıp da bitiremediklerini, çiğneyip de tüküremediği kelimeleri gösterdi adama. İncecik kâğıt kesiklerinin sızlattığı parmak uçlarından öptü kadını. Ağzı gözü mürekkebe bulandı. “Ben sevmeyi bilmem.” dedi kadın. Yosun tutmuş dilini güçlülükle çevirdi ağız boşluğunda. “Konuşmayı da sevmem.” Sevmediğim ne çok şey varmış, diye geçirdi içinden. Utandı biraz.

İstasyonun yanındaki arazide çıplak ayaklarıyla yürüdüler çakırdikenlerinin kanattığı topuğuna aldırmadan. Kadın, sızlayan parmak uçlarıyla karahindiba kopardı usulca. Bir tek nefese muhtaç bir varlığa bağlılar gibi saldı nefesini narince. Uçuşan minik şemsiyeler bir bir konu eteklerine.

“Benim iklimim ve bitki örtüm bu. Aynı bahçe, aynı hindiba, aynı nefes.” dedi kadın. “Hani o trenin beni getirdiği yerler var ya. Hani istasyondan günlerce gidemeyişimin hikâyesi. Boş ver onları. Valizlerimi açtım, dolaba yerleştirdim elbiselerimi. Bilirsin bu şehre gelmek kadar imkânsızdır buradan gitmek. Nice nehirler aktı içimden. Şimdi sade derin ve kuru yatakları kaldı. Denizlere ulaşamamış deli sular bulut oldular. İzin ver senin bahçende kalayım.”

Kanayan topuklarından öptü kadını. Kadının gözleri adamın tepesindeki buluta takılı. “İçinden akan nehirler belli ki artık orada değiller. Başının üstünden de gitmemişler. Üstelik sıkışmış, üstelik yağdı yağacak. Gölgesi gölgene karışıyor baksana. Yok sayamazsın. Yok saydıklarımız en çok var olanlardır, bilirsin. Yoklukta kalmazlar öylece. Vaktini beklemeyi çok iyi, en iyi bilenlerdir onlar. Geldiğin, özlediğin yer orada duruyor. Oraya giden trenler kalkıyor bu istasyondan.”

Titreyen parmak uçlarındaki kesiklere bakarken elmacık kemikleri kızardı kadının. Şimdi daha da belirgin. Şimdi daha da güzel. Şimdi ilk defa öfkeli kadın.

Kadının kabarmış şah damarından öptü adam. Hayat, dedi. İşte tam burada. Onca kasvetine rağmen sende yaşam var. Kesik parmak uçların ve kanayan topukların kadar güzel, hatta daha güzel isyanın. Nice zamandır nefes almaya hiç bu kadar davet edilmemiştin.

Geçmişin ve hafızan peşini hiç bırakmayacak, dedi kadın. Hiçbir zaman tam olarak burada olamayacaksın. Ve bulutların öyle hazır ki yağmaya. Mürekkep içmiş kâğıtlarımı yıkayacak. Kâğıtlar dolusu satır akıp toprağa karışacak. Hükümsüz kalacak. Hiç söylenmemiş sözler, kâğıt kesiklerinden daha çok acıtır. Kanayan topuklarımla bıraktığım ve sonra yeniden sürdürdüğüm izlerimin peşinden gideyim. İçimde biriken nefesim karahindibalara ancak yetiyor. Hem hindibalarım senin yağmurunda ıslanırsa küçük şeffaf şemsiyeler eteklerime üşüşmez.

Adam gülümsedi eğreti. “Karahindibalar yağmurda ıslanmaz.”

ACABA YÜZÜM

Ahsen Dalca Korkutan

İnsanların gözleri yok, ağızları yok. Alın çizgileri kaybolmuş, dudak kıvrımları, elmacık kemikleri. Hepsi yok olmuş. Yolcular sıra sıra oturmuş vapurda. Boğuk boğuk konuşuyorlar. Ne diyorlar, anlamıyorum. Biri köşede sevdiğim bir şarkıyı çalıyor gitarla. Hayret, onlarla ortak bir noktam var.

Oturacak bir yer arıyorum kendime. Sırtımda çantam. Kucağımda da bir defter bulundururum hep. Sımsıkı sarılırim. Beni onların bakışlarından korur. Sımsıkı sarılmalar, benim kabuğumdur. Silinmiş yüzlere bakıyorum kaçamak kaçamak. Beni takip ediyor hepsi, hangi yöne hareket etsem o tarafa dönüyorlar.

Saçmalıyorsun. Evet, evet hem de nasıl saçmalıyorsun. Ablamın sesi bu. Kulağımda. Ablam yanımda olmasa da onu duyarım. Millet sana niye baksın! En çok söylediği laf. Çekinme, rahat ol, falan demek değil bu. Umursanmayacak kadar siliksın, demek, biliyorum. Biliyorum. Silik olmak en çok korktuğum. Ablam da bunu biliyor. Benim de bir yüzüm yok belki ve artık ben de bir yetişkinim, ne malum. Telefonumu cebimden çıkarıyorum. Acele bakıp koyuyorum yerine. Aklıma düştükçe böyle tedirginlikle bakarım telefon ekranına. Yüzümdeki izleri incelerim. Kırmızı, beyaz, siyah, delik deşik kahverengi izlere. Sivilcelerimle dalga geçen sınıftaki serserileri düşünürüm. Ne şapşallar! Kapatmaya çalışmam akranlarım gibi. Onları gidermek için sabunlar, kremler kullanmam. Yetişkin olmak için ne varsa yapmam ben. Ablam yapar, sınıftaki kızlar yapar. Sivilceler çocukluğuma veda eden buruk bir şölen gibi dururlar suratımda.

Cam kenarında genç bir kız görüyorum, dışarıyı izliyor. Merak etmeyin, onun da yüzü silinmiş. Kendine güvenen bir tavırla bacak bacak üstüne atmış. Bir gün tam olarak büyüdüğümde -maalesef ben de büyüyeceğim tabii, istemesem de büyüyeceğim- kalabalıklar içinde onun gibi durabilmeyi hayal ediyorum. Dik, güçlü, hangi kapıyı çalacak olsa o daha gelmeden açık bulacağı bir duruş. Şimdi ona uzaktan böyle bakınca gözlerimi, ağzımı, bütün mimiklerimi, gözlerimin altındaki gülmekten doğan çizgilerimi, hayretin izini saklayan alnımdaki dalgaları, hatta yüzümün tamamını kaybetsem bile bu duruş her şeyden önemli gibi.

Şişmanca bir kadının yanında yarım kişilik yer buluyorum. Kadın oturduğu alanda kıpırdanıyor, çantasını birkaç kez kavırıyor, bırakıyor yer açmak için. Daracık boşlukta bir genişleme olmuyor. Söyleniyor sonra. Çıkardığı boğuk seslerden hiçbir şey anlamıyorum. Yetişkinler anlamsız ne çok konuşuyor. Oturacak yer bulamadın mı, diyor belki de burayı mı buldun koca vapurda, ne daraltıyorsun beni. Kucağımdaki deftere iyice sarılıyorum. Sarıldıkça daha da boğuklaşıyor sesi. Uğul uğul. Anneme benzetiyorum kadını. Kendini suçlu hissettikçe başkalarına söylenen anneme. Her an kalkacakmış gibi eğreti oturmak zorunda kalıyorum yanına. Çünkü ayakta durdukça neon ışıklar yüzüme tutuluyor da herkes dik dik bana bakıyor sanki. Deftere sarılmak kâr etmiyor.

Karşımda bir oğlan çocuğu yere değmeyen ayaklarını ileri geri sallıyor. Yüzü tastamam. Yanındaki adama sorular soruyor çocuk. Baba telefonuna bakıyor ve baş parmağını ekran üzerinde yukarı doğru kaydırıyor. Oğlan sorusuna cevap alamadıkça tekrar ediyor, tekrar ettikçe vapurdakiler için söyledikleri bir ikaz lambası gibi yanıp sönüyor. Baba, o adam neden kapkara, şu kadın ne kadar şişman, gördün mü, dünyadaki herkes bu vapura bindi, ya batarsak. Babası her söylediğine onaylar gibi hı, hı, diyor.

Kıyıya yaklaşıyoruz. Onlarca yüzü kayıp yolcu, şehre karışmak için bekliyor. Kalabalığın içinde bir hareketlenme oluyor. İnsanlar geri çekildikçe bir sürü simidin yere saçılmış olduğunu görüyorum. Simitçi olduğunu düşündüğüm delikanlı yerde yüzükoyun uzanmış, titriyor. Bir kadın yan çeviriyor onu sonra, bağırmağa başlıyor. Yardım etsenize! Kadının yüzü belirginleşiyor sanki. Evet, evet, görüyorum. Kenarları bombeli burnu hiddetle şişiyor. Ağzı kocaman kavırıyor sözleri. Kaşlarını da görüyorum, saç dipleriyle buluşmuş, herkesi davet eden bir kalkışla. Konuşmaları boğuk seslerden kurtuluyor, ne dediğini anladığımı fark ediyorum. Eli cebinde izleyen insanların yüzü yok hâlâ. Hepsi put gibi durup izliyor. Hatta birçoğu telefonunu çıkarmış videoya alıyor. Kadın lanet okumaya başlıyor insanlara. Allah sizi kahretsin, ne biçim insanlarsınız, vicdan da mı kalmadı sizde! Ambulansı arıyor sonra.

Bir haber sitesinde okumuştum. Bunun şehirdeki simitçilerin icat ettiği yeni bir numara olduğu yazıyordu. Kriz geçirme numarası. Böylelikle çevresindekiler, ziyan olan simitlerin karşılığında fazlasını simitçinin eline tutuşturuyormuş. Kucağımdaki defteri sol elime alıyorum. Belki de adam sahiden rahatsız. Omzumdaki sırt çantasının askılarına tutunuyorum. Öne atılacak oluyorum sonra. Kadına yardım edecek. Fakat bir adım ilerleyemiyorum. Bir adım. İlk kez yetişkinlere hak veriyorum. Yüzü kayıplara. Bu zamana kadar gerçekleşmediyse de şu an, ben de bir şeylerin değiştiğini hissediyorum. Telefonu çıkarıp kameradan yüzüme bakmak istiyorum. Kamerasını açmış onlarca yüz­süz insana benzememek için vazgeçiyorum. Acaba yüzüm duruyor mu yerinde? Yetişkinlikten uzak izlerim duruyor mu?

Semtın dik yokuşunu tırmanmaya başlıyorum. Bir vitrinin önünde duruyorum nihayet. Akşamın karanlığı. Sokak lambası arkadan vuruyor. Cama, yansıyan yüzüme bakmaya çalışıyorum. Hiçbir şey görünmüyor. Hiçbir şey. Sokağın merdivenlerinden soluk soluğa çıkıyor, uzaklaştığım vapurdan, şehirden, yetişkinlerden, vitrinlerden ve simitçilerden hızla kaçıyordum. Yüzümdeki izleri görmek için telefona elim gitmiyor bir türlü. Korkuyorum.

İZ PEŞİNDE

Seda Gündüz

Sabahın bu erken saatlerinde başka hiçbir neden beni dışarıya çıkaramazdı. Onu takip etmekten kendimi alamıyordum. Neden mi? Bende bilmiyordum. Ta ki o güne dek. Her gün sabah aynı saatte, aynı yerden, aynı cümleleri kurarak geçer ve bundan asla vazgeçmezdi. Vazgeçmek belki ama yorulduğu ya da dilinin sürçtüğü de olmazdı. Aynı heyecan aynı heves hep dilinin ucundaydı. Birkaç yetişkin zorba haricinde pek ilişen de olmazdı. Kimisi bakar geçer, kimisi güler geçer, kimisi ise görmeden geçerci, aman bana musallat olmasın da sabah sabah dercesine. Anlamaya çalışımı da hiç görmedim. Belki de böylesi en iyisiydi. Zira zorbalığa maruz kaldığını görmektense fark edilmediğini görmek işime geliyordu sanırım.

O sabahta sokağa girdiği anda ilk gördüğü kişinin yanına sokulup;
-“İzimi gördünüz mü izimi?” diye sordu. Şanslı gününde değildi veya ilk gördüğü kişinin iyi bir anına denk gelmemişti. Sabahın erken saatleri en nihayetinde. Oluru bulmak bu saatte olacak iş değildi. İlk gördüğü kişi; önce ne olduğunu anlayamamanın şaşkınlığı, sonrasında anlamasını gerektirecek bir şey olmadığını farkındalığıyla,
-“Ne izi yahu sabah sabah, deli misin nesin be adam, git başımdan.” diyerek elinin tersiyle göğsünden ittirdi. Sendeleyip bir iki adım geri attı. Keşke hayatı da bir iki adım geri alabilse her şey daha farklı olabilirdi belki diye düşündüm. Adam yoluna devam etti, ardında yersiz hiddetini bırakarak. O ise dengesini yeniden sağladı ve hiçbir şey olmamışçasına yoluna devam etti. Oysa birisi kendisini itmişti, hem de sebepsiz yere. Farklı birisi bu soruyu sorsaydı acaba, ilk gördüğü kişi yine aynı şekilde cevap verip aynı hareketi yapar mıydı diye düşünmeden edemedim. Ama maruz kaldığı haksızlığa bir şey de yapamadım, yapmadım. Zaten o da kimsenin veya kendisinin bir şey yapmasını beklemedi. Hala dudaklarında aynı soru vardı.
-“İzimi gördünüz mü izimi?”

Birine veya bir şeye sormasına gerek yoktu. O sadece sormak istiyordu. Cevap aramadığımı düşündüğüm zamanlar dahi oldu. Belki de şimdiye kadar kimse onu cevap verecek kadar hatta belki dinleyecek kadar ciddiye almadığı için de böyle düşünmüş olabilirdim. Kafamda tüm bu sorularla hızımı ona göre ayarlayarak, son bir aydır yaptığım gibi takip etmeye devam ettim. Beni fark etmediğini biliyordum yoksa kim her gün ardında kendisini takip eden birini yok sayardı ki? Hatta sorusuna o kadar takılmıştı ki etrafındaki her şey yansa fark etmeyebilirdi.

Hem soruyor hem yürüyordu. Birilerini bulma umuduyla etrafına bakınırken sokağın sonundaki yokuştan temkinle inen, hayatını artık elinin altındaki bastonuna dayamış yaşlı amcayı gördü. Kendisinden beklenmeyen bir hızla yanına seğirtti. Yine; -“İzimi gördünüz mü izimi?” sordu. Yaşlı amca duyduğu soru karşısında afalladı. Zaten yavaş olan hızını iyice yavaşlattı. Gözünün ucuyla yanında durup kendisine anlamsızca sorular soran adama şöyle bir bakıp, hayatını yasladığı bastona kalan son ağırlığını da vererek yoluna devam etti, ardında vurdumduymazlığını bırakarak. Ben daha çok şaşırılmışım. Bir insan nasıl karşısındakine şöyle bir göz ucuyla bakıp geçebilirdi ki? Nasıl bu kadar vurdumduymaz olabilirdi? O ise hiç şaşırmadı. Yapması gerekeni yaptı. Sorusunu sormaya devam ederek yola tekrar koyuldu. Yokuşu bir tavşan misali neredeyse zıplaya zıplaya çıkıyordu. Bense ardında hem ona yetişmeye çalışarak hem de etrafta beni böyle birisini takip ederken gören var mı diye bakınarak nefes nefese kalmış bir haldeydim.

Yokuşu tırmanmayı bitirdiğimizde o düz yolda iki adım atmışçasına enerjik, ben ise yokuş değil de dağlar tırmanmışçasına soluksuz kalmış bir haldeydim. Bir adım dahi atacak halim kalmamıştı. En yakınımdaki elektrik direğine bir elimi yaslayıp diğer elimi iki büklüm olmuş vücudumu daha da yerlere düşmesin diye dizime dayayarak güç almaya çalıştım. Nefesimi bir düzene koysam kendime gelecektim ancak ciğerlerim söz dinlemez haldeydi. Şu kadarcık bir yokuşta dahi ne hale gelmişim. O ise bu yokuşu konuşarak tırmanmıştı, benim neredeyse iki kat hızımda. Kendimde vücudumu kaldıracak gücü bulduğumda yavaşça doğruldum. O da ne? Onu kaybetmişim. İyi ama nasıl kaybetmişim. İki yanına yaşlı birbirine sırt vermiş evlerden yükselen sabah mahmurluğundan başka bir şey yoktu bomboş sokakta. Sokak kedileri bile daha mesaiye başlamamıştı ama işte ben onu boşlukta kaybetmişim. Belki de onu kaybolduğu boşlukta takip ediyordum da yeniden yeryüzüne düşmüştüm, hiç fark etmeden. Kendimle savaşıırken buldum onu, köşedeki evin kenarında durmuş dikkatlice yerde bir şeylere bakıyordu. Durduğum yerden ne olduğunu görmem imkansızdı. Ben hayatta kullanmam gereken tüm dikkate bir defa da kullanırcasına toplayıp ona harcarken o, bir anda doğruldu ve hiç duraksamamışçasına yola devam etti. Az ileride karşıdan gelen genç bir kadının geçeceği yolda durdu, yüksek sesle sorusunu tekrarladı. Kadının gözleri bir anda korkuya büründü.

Geri mi gitseydi, sadece durup onun gitmesini mi bekleseydi, yoksa yola mı devam etseydi karar verememiş gibiydi. Sonra bir anda adımlarını hızlandırdı ve yolun diğer tarafına doğru yavaşarak yoluna devam etti. Korkmuştu, belliydi.

Korkusundan yanından geçerken göz ucuyla dahi bakmamıştı ona. Öylece ürkekçe geçip gitmişti, ardında korkusunu bırakarak. Ben daha yola ne kadar devam edecek ki diye aklıma getirdiğim an, uzaktan beni hissetmişçesine anında durdu ve yanındaki kaldırımın kenarına ilişti. Ben ise şaşkınlıktan ne yapacağımı şaşırılmıştım. Çünkü otururken direkt olarak gözlerimin içine, ruhumun derinlerine bakmıştı. Hatta oraya sabitlemişti kendini. Artık geri dönüş yoktu. Varlıklarımızı birleştirmenin zamanıydı. Ne de olsa bir yerde bir güç karşılaşmamızı sağlamıştı. Bana onu bağlamıştı, düğüm atmıştı beynimin kıvrımlarına onu. Biraz asabi, biraz vurdumduymaz, biraz ürkek yanına doğru yollandım. Oturduğu yerde hafifçe bir ileri bir geri hareket halindeydi.

Onu korkutmadan yanına iliştim. Belki meraktan belki beni fark etmesinin utancından kaynaklı çekiniyordum. Ben bir şey demeden anlamışçasına ya da ilk kez kendini gönüllü dinleyen birini bulmanın coşkusuyla anlatmaya başladı.

- “Çay verdi, bana çay. Yaşlı adam bana çay verdi. Elim yandı. Yere koydum. Yere. Sonra tekrar aldım. Karton bardak. Karton bardak iz çıkardı. Baktım yerde izi var. Ama bardağın izi değil. Yuvarlak iz. Bardak değil. İçinde çay vardı, çay. Çayın izi çıktı ama çay gibi değil, değil. Ama iz vardı. Orada iz vardı. Neyin izi bu diye düşündüm. Neyin izi diye. Bardağın mı yoksa çayın mı olur bu iz? Kimin olur bu iz, kimin?” İkisinin izi olur dedim, ikisinin. Oturduğum yerden kalktım. Baktım izim yok. Tek kişiyim dedim, tekim. Ondan izim yok. Diğer tekimi bulursan birlikte biz de iz yaparız dedim, iz. Kendime. Kendim kendime. Bu hayatta bizim de bir izimiz olur. Ama önce izi bulmalıydım, izi. İzi bulursam sonra onu da bulurdum. Onu da. Başladım yürümeye. Her gün yürüdüm, yürüdüm. Bulurum diye. Kafasını yeniden önüne eğdi. Kendi içine döndü yine. Bende oturduğumuz kaldırımdan yavaşça kalktım.

- “Nereye gidiyorsun, nereye, nereye?” diye sordu. İlk kez bir kelimeyi üç defa söylüyordu. Belli ki o da benim kadar heyecanlanmıştı. Aklımdan geçtiğini fark ettiğim andaki şaşkınlığımla birlikte:

- “İzimi bulmaya” dedim. Şimdi sıra bendeydi. İzimi bulmalıydım. Sahi siz benim izimi gördünüz mü?

SONSUZ ARAYIŞ

Nermin Ayduran

*“Ellerimde, gözlerimde, sözlerimde
onun izi varken”*

Sabah kahvesiyle balkonda oturmuş caddeye bakınıyordu. Caddeyi izliyormuş gibi görünse de bir an uzaklara daldı.

Yaz sabahının ılık mahmurluğunu üzerinden henüz atamamıştı. Masanın diğer tarafındaki sandalyeye kuruması için attığı çarşafı görünce, birkaç haftadır aklına gelip duran renkli pikenin hayalindeki görüntüsü zihninde belirdi. Yıllar öncesinde yazları örttüğü, hatta sadece kendisinin olmayan, kimin eline geçerse üzerine örttüğü pikeyi, hafızasında saklı kalan pek çok eşya arasından hatırlaması ne tuhaftı. Pike, pikenin katlı durduğu mümkün olabilecek dolapta değildi de sanki, hatıra defterine yazılan sözler gibi bir sayfada cümle cümle duruyordu kenarda bir yerde. Halbuki uzun zaman olmuştu onu görmeyeli. Nedense yakınlarının evinde de değildi. Yıllardır görmediği ve unuttuğu herhangi bir eşyadan da farksız olabilirdi. Öyle ki her metrekaresinde emek, tasarruf ve sabır vardı. Yoksunluğun zarafetine örnek olabilirdi. Yıpranan kumaşların sağlam kısımlarını birleştirerek dikmişti anneanesi. Sonunda rengârenk, yamalı ve kocaman bir pike olmuştu. Kimin dolabındaydı şimdi, şanslı olan o kişi kimdi merak ediyordu.

Pikeyi aklında tuttuğu, mektuplarını da tıpkı o pike gibi hatırlatıp durduğu hafızasına, "Neden bunu bana yapıyorsun?" dediği hiddetli haliyle derin nefes aldı. Nefesi verirken içini çektii, sanki sigarası ağzındaydı da dumanını üflüyordu. Balkonda oturmuş, o sanat eseri pikenin aylarca nasıl oluştuğuna şahit olmuş gözlerini süzerek, kumaş kumaş eklenip dikildiği sahneyi hafızasında canlandırdı. Anıları körükleyen sisli bakışlarını zapt etmeyi istedi. Her suskun bakışında başka bir hatırlayış, başka bir dalış, bir ayrılış, bir soluş olması ruhunu yoruyordu. Çaresizce mektuplarını arıyordu. Bu konu ise uzun zamandır onu oldukça meşgul ediyor, kolay kolay mektupları bulamayacağını bilse de bu gerçekle ne zaman yüzleşeceğini tahmin edemediği arayışını sürdürmekte ısrar ediyordu. Mektuplar neredeydi?

Tıpkı pike gibi mektupların da gaipte bir yerde olmasına canı sıkılıyordu. Henüz hiçbir şeyin farkında olmadan yazdığı onca mektubu bulabilse, onlara incecik dokunabilse, çocukluğunu koklarmış gibi kâğıtları koklayabilse, sayfalarda oyalanan minik parmaklarının izini öpebilse...

Boşuna değildi mektuplarının peşine düşmesi. Çocuk kalbinin içtenliğiyle yenice keşfettiği en mükemmel sözcüklerin peşindeydi.

Sormaktan sıkılmış ses tonuyla, hatta kendinden bezmişçesine soruyordu. "Hani size yazdığım mektuplar vardı ya, nerede onlar?"

Bilmiyordu.

Kaç kere sorduysa aldığı cevap hep aynıydı, bilmiyordu, bilmiyor...

Nasıl kaybolduğuna dair dahi bir fikri yoktu yaşlı kadının.

En çok da bu bilmeyiş üzücüydü.

Ansızın beliren çelişkilerle yalnız kaldığında, "İnsan çocuğunun yazdığı mektupları neden saklamaz, özen göstermez," diyor, o çocuk ellerini sınıksız tutmak istiyordu. Gözleri nemlendi. Nemli gözbebeklerinin buğusuna alıştı, bunca duygusallığa aşınaydı. Onun için değışik bir an değildi bu an. Duyguları onu bir anda yakalar, dalga dalga çırpar, sonra ardına bakmadan kaçardı. Onu hep tek başına bırakırdı. Böyle olduğunda devasa bir ormanın ortasında bir başına kalmışçasına ürperiyordu. Topladı kendini. Kahvesini içti. Bitirince oturduğu yerden doğrudu. Kalktı, mutfağa geçti. Mutfakta ayıklanacak fasulyeler vardı; ayıkladı, bolca yıkadı, suyu süzülün diyerek süzgece koydu. Gün uzundu. Akşama biraz vardı. Birazdan yemeği ocağa koyacaktı. Önden yensin diye domates çorbası yapacaktı. Yumuşamış domatesleri yıkadı, genişçe bir kaba rendeledi. Tencereye unueledi, hafifçe kavurup pembeleştirdi. Yağını, domatesini ekleyip kavurmaya devam etti. Üzerine yarım çay bardağı süt, iki yemek kaşığı domates salçası ve tuzunu ekleyip suyunu koydu.

İki yaprak defneyi çorbanın içine atıp kaynayınca dek ara sıra karıştırıp başında bekledi. Ocağı kıstı, tencereyi hafifçe kaynaması için çorbayı pişmeye bıraktı. Mutfak tezgâhında iş bitmezdi, iyice bunalmadan mutfaktan çıktı.

Yıkacak çamaşırları topladı, makineye yerleştirdi, makineyi ayarlayıp çalıştırdı. Evde bir odadan diğerine geçip işlerini yaparken aklının işgallerinden kurtulması geçici bir ferahlamayı beraberinde getiriyordu. Biraz sonra ya da gecenin bir vakti ya da yine yeni bir sabah, bilinçaltındaki bütün hasletler meydana çıkacak, onu büsbütün sarmalayacak, unutmaları diyen seslerle beynini istila edecek, o ne denli istese de bu tür yüklerden ve gürültülerden kurtulamayacaktı.

Baş ağrıları gibi hislerdi, ilaç içince ağrı geçerci oysa. Ağrı veren hislerin ilacı niye yoktu. Yıllardır bazı durumlardan, bazı anlaşılmalıklardan dolayı kırgın olduğunu bilse de bunu dert etmemeyi öğrendi. Ancak yine de ve inatla da olsa kendini unutturmayan çeşitli duygulara eş eşyalar da vardı. Tıpkı dudağının kenarındaki artist beni gibi, dizindeki çocukluğundan kalma yara izi gibi, ruhundaki kederler gibi aklında biteviye duruyordu.

Vücudundaki izleri gördükçe onlarla ilgili anıları tutup kavrayan hatırlatmaların olması elbette normaldi. Çillerin, benlerin, yara lekelerinin varlığı, hepsiyle barışık olunması, kimisine burukça dokunup gülünmesi, bunların hepsi doğaldı. İnsanın illaki vücudunda görünen bir izi mi olmalıydı bir şeyleri unutmaması için. İz, görünmediğinde daha keskindi sanki, daha etkili daha vurgundu. Onun kalbine oyalanan, hücrelerine sinen izleri vardı, bunu kime nasıl inandırabilirdi. Şurası çocukken düştüğün yaradan, bu iki yaşında vurulduğun aşından, boynundaki bu kızarıklık babandan, saçının gözlerinin rengi annenden; denilen bazı renklerin görünürlüğü karşısında etkilenmeler olağandı. Kimi sonradan olandı kimi kalıtsaldı ve yaşanmışlığa birer kanıtı.

“Tavan arasında bir yerde olabilir, kardeşine sor, kalan eşyaları oraya koymuş, belki bulabilir.”

Önceleri sık sık soruyor, mektupları bulmayı çok istediğini söylediği annesine bir anlamda baskı yapıyordu. Sorusu ise yanıtsız kalıyor, kadın memleketine dönerken oğluna bıraktığı eşyalardan başka, attığı ya da dağıttığı eşyaların da olduğunu ve belki de o eşyalarla birlikte mektupların da atıldığını tahmin ettiğini söylüyor. Bunları duymak onu mahvediyor. Ümidi kalmıyorsa da kardeşine bir daha soruyor: “Çatıdaki eşyaların arasında olabilir mi mektuplar?” “Görmedim abla.”

Şaşırıyor, elinden bir şey gelmiyor. Kendi içinde bir yerde sıkışıp kalmış gibi canı yanıyor. Acaba neler yazmıştım kâğıtlara diye düşününce ilk iki satırdan başka hiçbir cümle yok hafızasında.

Zihninde konuşan kısık ses defalarca bu sözleri tekrarlıyor. Mektuplarına dair hatırladığı bu başlangıç sözlerini yazdığı anları biraz da olsa hatırlıyor. Yazarken uzaklara kavuşuyor gibi oluyor. Yazının gücünü kalbinin atışında duyuyor. Sözcüklerle kurduğu yakınlığın, cümlelerle gittiğini düşünüp, beni mektubumda görsünler diyor. Yazdıkça yazıyor, yazıyla da olsa onlara varmak gibi bir şey oluyor. Mektup yazmak yoğun yaşadığı özlemine iyi geliyor. Bunu pek hatırlamasa da mektuplarla biraz da olsa yatıştığını anlıyor. Bu yüzden o günleri anımsadığında mektuplar da oluyor.

Üçüncü satır, dördüncü, sonraki paragraflar, derken son cümleleri... Nelerden bahsedirdi, yaşadıklarını nasıl anlatırdı, okuldan ve arkadaşlarından da bir şeyler yazar mıydı? Bütünüyle içeriğini bilmediği mektuplarını, şimdi, bu yaşında okumayı ne çok isterdi.

İnsan kendi hayatına dair iyilikler barındırdığında, ardından konuşulan değerleri varsa, önemseydi kendini ve de sahiden, şeffaf bir hayat yaşamayı başarabilseydi mutlu olur diyor telefonda onu dinleyen kardeşine. Ama o, mektuplarına ulaşabilseydi eğer, sırf kendisini mutlu edecekti bu buluşmayla. Onun değildi artık mektuplar hakikatte, zarfı pullayıp kapattığında kendinden çıkmıştı. Gittiği yerlere aitti elbette. Onları sorması, araması garipti.

Nedensizce bunu kendinde hak görüyordu. Çoktan geçip gitmiş zamanlardaki çocuk duygularına kavuşacak, bir zamanlar şarkılarıyla, oyunlarıyla meşgul küçük bir kız olduğunu, o çocuğun o yıllardaki hislerini, kendisini neyle ve nasıl donattığını öğrenecekti. Yazdıklarıyla beraber özüne, kendi benliğine dokunacaktı. Akşamüstünün değişmeyen aceleci tavırla yapacaklarını hızlandırdı. Yemek ocakta orta ateşte pişiyordu. Çorba epey kaynamıştı, ocağı çoktan kapatmıştı.

Gün, sabahını gündüzünü devirip gecesine ulaşmıştı. Yaz gecelerini bir başka seviyordu, göğün kendini saklamadığı, bütün simasını sere serpe geceye sunduğu ve bütün gizlerin açığa çıkacakmış gibi görüldüğü etkileyici duruşunu uzun uzun izliyordu. Büyük haz alıyordu hem gecedem hem de gökyüzünden. Hazla birlikte, engin bir ferahlama uçuşuyordu bedeninde. Yaz gecelerine olan düşkünlüğünü, dolunaya ve yıldızlara olan tutkusunu çok seviyordu. Başı hafifliyor, düşünceleri seyreliyor, kendini iyi hissediyordu böylelikle.

Işığını özgürce içine çeken gün doğmuştu. Sabah uyandığında, üzerindeki pikeye baktı, baktı...

Örtüde anneannesinin gezinen ellerini gördü, parmaklarının maharetini, çalışkanlığını, azmini, uğraşısını, kendinden vazgeçişini gördü. Mektupları bir daha sormayacaktı. Ama o kanaatkâr kocaman gönlün dokuduğu pikeyi mutlaka bulacak, hüznü bir kavuşmanın sonsuz bir özlemin izini sürecekti.

YOL HÂLİ

Münür Karagöz

Muhammet Erdevir'e

Uzak doğudan gelmedim.
Sadağımdaki bütün okların kaderi ıskalanmak.
Onikiden vurulmaz hiçbir kuş akşamın beşinde.
Farkı yoktur akşam beşin gece dörtten
Eğer uyuyorsan.
Yaşamak aleyhindedir, rüyada değilim.

Doğuluyum ama uzaktan değil.
Hevesle çıkılan bütün yolların kaderi kaybolmak.
Ortasındayım, doğunun da kitabın da
Kitabın ortasında bir iz, ciğerdelen bir şiir:
“*hâlin, yol hâlidir daima.*”^{*}
Hırkam beyaz değil, derviş de sayılmam.

Ey esirgeyen ve bağışlayan!
Hevesle yürümekten beri kalmışlığımla beni ve
Hırkası beyaz dervişleri
Bağışla.

^{*}Muhammet Erdevir – Çoğul Soru

SOLUK İNTİHARI

Emine Gündüz Menteş

Sessizce ölümü beklerken
Damarlarımdaki şarap seni gördü
Kanı akarken denizde dalgaların
Soyum tükenmişti suyun izinde

Yüzün geçti içimden avucum delik
Unuttum dünyanın gizinde acının düşünü
İntihar ormanında uyudum bütün dün
Ağaçlardan akarken zamanın sıvısı
Kara bir cadı hüznü çaldı kapımı
Soyum tükenmişti gecenin izinde

Bir mumya oldum belki bir put
Yola düşmüş ölü gelincik beni gördü
Gizledim sol göğsümdeki acının alevini
Unuttum ateşin içindeki fesleğen kokusunu
Dünya dönerken teninde zamanın

Ateşböceklerinin de mezarı vardı
Siyah gülde kan damlası çocuk
Ağlarken gözleri, tırnağında akşam karanlığı
Bir savaş, iki ölüm, üç kemik
İskeletler birikmiş toprağında koynumun

SES/SİZLİK**Ahmet Karpınar**

güvercinler
kusarsa
iyileştirir mi
gövdemdeki yarayı/söyleyin

yanmış
buğday
tarlalarında
koşsam
utanır mıydım
beni yaşatmaya çalışsan yaşamaktan/çizin

gökle bilenmiş bencil tahtlarım vardı/yavaşlayın
yavaşlayın ağdalı ve bir kadına çiçek götürmenin
beylik bir duruşun elini omzuna atarak takındığı
abanarak köpeklerin geçtiği izlerden yürüyorum
beni artık kaldığım yerden yaşamak da paklamaz

kavrulup çatlayan taşın izi kalır gölgemde
suyu çekilmiş göller serpiyorum bir bir
içimdeki kayaları yuvarlıyorum gövdeme
-ellerim kanamalı-
öyleyse unut paydos saatlerindeki yorğunluğumu
başımın üstündeki göğe yaklaştıkça
o zaman benden uzaklaşacaksın

ATEŞİN NEBZESİ AŞK

Nilüfer Zontul Aktaş

Sesimde kuşlar kanat çırpar
Bir sabah melodisi
Dallarında üveyikler
Mor menevşeler devşirdim

Yüzüm yeryüzü neşesi
Kâh durulmuş bir deniz
Kâh kudurmuş yanardağ
Ateşin nebzesi aşk
Eskiyen insan değildi
Kim buluyor ki çocukluktaki zamanı
O kerpiç evlerde
Başında taşı olmadan bakan sokakları

OLMAK YA DA OLMAMAK, İŞTE BÜTÜN MÜCADELEMİZ BU! Kimsiniz: Taha Ömer Bilik?

Dolunayın yarıklarına hain diye iliştiysin beni, bizzat kendi yarınlarım.
Atlas'ın terli omuzlarına **iz**be bir sığınak olarak oysun beni, oysa eğer;
Daha kararlarımın **iz**düşümünü bile yüklenemezken delik deşik gövdem.
Kırık bir isyan türküsünün yanık dallarına utançla tünemiş dalgalı bir **deniz**,
Zamanı tırpanıyla döllerine katarken kundaklanmış ağlamaktan **aciz** bu yara,
İzimi ne yapsam unutturamadığım umut ordularının nemli tetiği diye bellesin beni.
Namlumun uçurumuna sürdüğüm çiçeklerin hepsi ıslanırken biçimsiz bir kabzada
Düşerken babama koklattığım tüm kekeme **iz**ahların göz alıcı yırtıkları,
Bu zamana kadar en derinlere gömülmüş bütün mezarların **giz**emli uykusunu,
Bu zamana kadar özenle yontulmuş tüm **di**zginli kaburgaların uçkurunu,
Ruhumun kalan parçalarını şeytana satarken kazandığım şu **titiz** üç kuruşu,
Geceyle verdiğim soluksuz vurgunu ve gündüze uğrattığım gayesiz bozgunu,
Kursağında biriktirdiğim heveslere **iki**z diye yerleştirdin; boğazımda karışan düğüm.
Ne kadar kanasam da **iz**lerdim, hüznün iri gagasıyla kemirdiği günahkâr çiğirimi.
Çünkü hüznün, tenime heveslenirken **çiz**diği yolu; devrilmiş bir idam sehpasından,
Camlar kapanırken devşirilmiş **çiz**gili bir altın yağmurundan kopya çekmiştir.
Cellâdım gülümserken çektirdiğim resmin arkasına **suiz**an diye yazsın beni
Bağrıma altı düş gününde konduramadığım sessiz **ku**yuların düşkününü.

Yalnızca sarışın atların kişnediği binlerce yıllık hipodrom **bizde** değil, bendedir.
Gül tabutlarının saçlarını yıkadığım gözyaşlarıma, haciz tehdidiyle gelen;
Bu kâfir, bu misafir hüznün **tiz** çığlıklarıyla soyduğu ağtların hepsi benimdir.
Benim muharebemdir o, belimde sapanımla beraber dimdik **filizlendiğim**
Aynamdaki nergis çiçeklerinin lanetinin kusulduğu **tavizlerin** gözlerine doğru.
Nefsim **faiziyle** beraber bir gece ansızın ölümün küflü lezzetine varacak diye
On dokuz yıldır bileklerime kasteden bu beceriksiz yaşamak çakısı benimdir.
Benim yalnızlığımıdır ancak bunca kalabalığın içinde yumruklanarak **dize** getirilemeyen.
Benim içimdir o; senin sol kulağıma **dizelerle** fısıldadığın göçebe vesveselerden
Kendi kendini tüketerek dışarı kaçan; bir ömür **çeyizim**de saklı kalacak yüreğim gibi.
Benim ağzımdır o; kulaklarıma varamadan yolunu yitiren, beyaz beyaz köpüren bir yara **izi** gibi.
Benim kürek kemiklerimdir o, her boşluğa doğru canımı **iznim** olmaksızın inatla çeken.
Tecrübe ettiğim tüm **sürpriz** neşeleri, en yakın mektup satırına kusmak sunuludur,
Bir topluluğa sadece on üçüncü olarak girebilmek **aziz** bir mükâfattır bana.
Mesih'in gergin sırtını ihanetiyle kutsayan bütün **temiz** dudaklar,
İbrahim'i görünce gül bahçelerini önüne **dizecek** tüm kül tohumları,
Gemiye tek binen herkese ruh eşini bulduracak o **bariz** tufan
Gözbebeklerim **izi** örümcek ağları ve kuş yuvalarıyla emziren nübüvvet bulutları bendedir.
Âdem'e **gizlenmiş** hata fırsatından kendine pay biçen benim yüzümdür;
Her gün üzerime geçirmek zorunda kılındığım paslı ve **hizasız** bir miğfer,
Eğileceğim nehir kenarlarını **sizde** arayamadıkça eskiyen bu imzasız yüz ancak benimdir.
Benim kör bıçaklarımdır o; gökten inen kurbanı göremediği için **izimi** kaybettiren.
Ayaklarıma bağ olan şu suların **mizacını** bilirdim, yüreğimden hileyle söktüğüm sevdanın da.
İkinci kattan aşağı atlamanın gereksizliği benim sigaramda tütmektedir, kara bulunmamışsa daha.

tema dışı

TÜRKER AYYILDIZ'LA ÖYKÜCÜLÜĞÜ ÜZERİNE SÖYLEŞİ

İbrahim Halil Çelik

Türker Ayyıldız, Vapurlara Küsmek ve Şikeste adlı öykü kitaplarında dupduru bir anlatım ve yaşanmışlık hissi veren dokunaklı öyküleriyle çıkar karşımıza. Yaşamın zorluğunu ve bu zorluğun içinde sıkışmış insanları ustalıkla bir gözlem gücüyle anlatır. Onun öyküleri çoğu zaman bir yumru oturtur boğazımıza. Bazen acı bir tebessüm oluşturur yüzümüzde. Olayları veya durumları öyküleştirirken pek mahir. Bu iki kitapla dahi artık benim için özel bir öykücü Türker Ayyıldız.

Coğrafyamızın insanı öykülerinizde en sahici halleriyle vücut bulur. Bazen kuşlar misafir olur sayfalara bazen kadehler ve tabii bunlarla birlikte insanlar. İlk sorum bu bağlamda olacak. Öykülerinizde insan-kuş-kadeh üçlüsü dikkat çekiyor, bu üçlü yazma sürecinde sizi nasıl etkiliyor?

İnsan, öyküde ses bulan yahut o sesle etkileşen varlık. Bana göre olay örgüsünün temel taşı diyebilirim. İçinde insan olmadan yazdığım öykü sanırım yok. Bu, öyküye ya da edebiyata bakışımından çok hayata bakışımla alakalı.

Kuş ve kadeh ise insanın içi ve dışıyla bütünleşir. Kadeh içe atılan bir yutkunmadır. Kuş dışarıdan gelen bir haber, bir yazgıdır. Karakterle mekânı, sonra da bu iki öğeyi olay örgüsüne bağlar. Kuşlarla ilgili daha önce de geri bildirim almıştım. Aslında bir kara haber, bir olumsuzluk imgesi gibi uçmuşlar.

Vapurlara Küsmek kitabınızdaki Dört Kız Bir Oğlan adlı öyküde şöyle bir paragraf var. “Zorla doğruldum, tuvalete yürüdüm, rutubet kokusu her yanı sarmıştı. Fayanslar, durmadan damlatan musluklar, taharet borusunun küflenmiş ucu. Eskime buradan başlıyor, sonra tüm evi sarıyordu.”

Sizce bir edebi metinde çürüme veya eskime nereden başlar?

Edebi metinde çürüme kendinden başlar. Bir şekilde bizden öncekinin devamını yazıyoruz. Bir kanondan söz etmiyorum, keşke öyle olsaydı. Pek çoğumuz bir başkasının kötü bir kopyasıyız ve asla kendimi ayırmıyorum. Sait Faik’i babası, Virginia Woolf’ü annesi sananlardan başlıyor. Ama eskime yok, direkt çürüme var. Az önceki soruda da bahsettiğim Dört Kız Bir Oğlan öyküsünde Ramazan karakteri beni çok üzmüştü. Kitaptaki en etkileyici öykülerden biri bence bu öyküydü. Bu öykünün nasıl doğduğunu çok merak ettim?

Ramazan karakteri klasik Anadolu insanı. Her şeyden çok kendini önemseyen, diğer tüm varlıkların kendine hizmet etmek için yaratıldığını düşünen biri. Sevince her şey onun. Sevgisiz, samimiyetsiz, tamamen eril. Zaten başkarakter Ramazan olmasına rağmen hikâye onun değil. Hikâye, adı bile geçmeyen, okulundan, ailesinden, hayatından koparılan bir kadının hikâyesi. Gerçek bir olaydan etkilenecek yazmıştım.

Bildiğim kadarıyla bozkırın sizde ayrı bir yeri var. Öykülerinize de bozkırın o buruk havası zaman zaman sinmiş. Bozkır, Türker Ayyıldız için ne ifade eder?

Bozkır benim için var olanın azlığı, çok olanın yokluğu demektir. Gölgesiz, sapsarı tozdan ibaret insan demektir. Kırışık yüzlü, sidik kokan ihtiyar demektir. Yaşamım boyunca hep uzak kaldığım halde vahşetin çağrısı gibi kendini hep yakın hissettirmiştir.

2011’de Orhan Kemal Öykü Ödülü’nü aldınız. Şikeste adlı kitabınızda Boşa Giden Her Şey öyküsü senaryolaştırılıp kısa film olarak çekildi ve ödüller aldı. Bu ödüller yazma serüveninizi ne derecede etkiledi? Ödüllerin sahiciliğine inanıyor musunuz?

Bir öykümün kısa filme çekilmesi, ayrıca dünyanın pek çok yerinde festival ödülü alması elbette onur verici. Keşke yine olsa. Ama bu yönüyle yazma sürecime bir katkısı olmadı. Şahane bir deneyimdi.

2011 Orhan Kemal Öykü Ödülü’ne dosya olarak katılmıştım. Dosyamın kitaba evrilmesine bir katkısı olmuştur. Ödüller dünyanın pek çok yerinde var. İşaret etmesi açısından önemli buluyorum. Bizde ödüller değil de ödül kurumundan genel bir şikâyet var. Bazen şikâyetlere katılmamak elde değil. Seçici kurullarda hep aynı isimlerin işaret ettiği bir edebiyatta çeşitlilikten söz edemeyiz.

Öykülerinizde kasaba-taşra izleği geniş yer kaplıyor. Bir taşralı olarak ben, bozkırı veya taşrayı anlatırken daha rahatım. Türker Ayyıldız için bu durum nasıldır?

Taşrayı zaman, mekân ve atmosfer olarak düşünürsek ortaya bir durağanlık çıkıyor. Bu durağanlık içinde cereyan eden anlatıda hikâye kendiliğinden kontrast yaratıyor. Sanırım taşrada yaşamış olan öykücüler için bu bir avantaj.

Her iki kitabınızda da bir köşeye itilmiş insanların büyük serüvenleri var. Bu serüvenler içinde Çıyan karakteri ara sıra kendini gösterir. Çıyan kimdir size göre?

Çıyan da o insanlardan biri aslında. Ama biraz daha alışmış, biraz daha boş vermiş. Kendini kurnaz olduğuna inandırmış. Önemli biri olduğuna inanan önemsiz biri. Hikâyeyi değil anlatmayı sevenlerden.

Kaleminizi seven bir okur olarak çok merak ediyorum, dördüncü kitabınız ne zaman geliyor? Bu sorunun cevabı beni çok heyecanlandırıcak.

Aslında bu sene bahar aylarında çıkacağını umuyorduk. Bazı terslikler oldu, biraz erteledik. Üzerinde çalışılması gereken kısımlar var. Uzun yıllar ara verince her şey daha da zorlaşıyor. Belki bu senenin sonları yahut yeni yılda diyeyim. Öyle olmasını umut edeyim.

Zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim.

Ben çok teşekkür ederim. Kitabıma ve bana zaman ayırdığınız için.

ÖTEKİ

Mustafa Soyuer

Sanki ne vardı bu kadar gürültü koparacak. Mesele de incir çekirdeğini doldura bari. Ama benim bu işte hiçbir kabahatim yok. İlk yumruğu, patronun sıpası savurdu. İki kaşımın ortasına doğru. Çevik bir baş hareketiyle savuşturdum. Kolu boşa çıkınca dengesini kaybetti, imalathanenin bahçesindeki çimlerin üstüne, servi kavak gibi uzandı. Bunu fırsat bilip hemen üstüne çullanabilirdim. Hemen o anda, Allah ne verdiyse... Yapmadım. Ağzını doldura doldura sövmelerine aldırmadan elinden tutup kaldırdım, üstünü başımı silkeledim. Elini yüzünü muayene ettim. Yarası beresi yoktu neyse ki.

Ayağa kalktıktan sonra ağzımın ayarı daha da şaştı. Vitesten salladı dümdüz gidiyor. Ana, avrat, ırz, nikâh... Bari iyilikle konuşayım dedim:

“Bak tosunum” dedim. “Oluyor mu böyle, baban yaşındayım, bunlar nasıl laflar... Belli ki içmişsin, ağzından çıkanı kulağın duymuyor.”

“Senin babanın da ananın da...” Belikten beşiğe ne var ne yok kattı.

İyilikle konuşmak fayda etmiyor. İmalathanenin beş - on iki vardiyası işi gücü bıraktı, seyrimize durdu. Serde erkeklik var. Küfürleri yuttuğum için mahcup oluyorum bir yandan. Bir yandan da olanı biteni umursamıyormuşum pozu kesmek için gülümsemeye çalışıyorum.

“Sarhoş yauv.” dedim elimi sallayarak. “Ne dediğini bilmiyor kerata. Hihih!” Ben uzaklaştıkça kötü davar itleri gibi habire tıklıyor. Yakamı topluyor, üstüme atlıyor, suratıma vurmak için hamle ediyor. Şöyle edip savuşturuyorum, böyle edip kurtarıyorum derken baktım olacak gibi değil, ufaktan dış göstereyim dedim, çekip gitsin. Omzundan sertçe ittim. Hiç feri yokmuş. Sendeledi. Neredeyse düşecekti. Düşmeden yakaladım. İlk defa ciddileştim.

“Git işine, akşam akşam başıma bela olma!”

Vay sen misin bela olma diyen. İyice hırslandırdık ağayı. Sağ avurduma doğru savurduğu yumruğu havada yakaladım. Eli, kız eli gibi. Ufacık. Yumruğu ferik yumurtası kadar bir şey. Avucumun içinde kayboluverdi. Canı biraz acısın istedim. Görsün hele erkeğini. Elini mengene gibi sıktım. Tırnaklarımı da hafifçe etine geçirdim ki canı yansın. Ah ıh diye inlemeye başladı. Yüzü, acıdan buruş buruş oldu. Elini kurtarmak için uğraşıyordu ama nafiye. Şu an, tek bir şamarla şu puştun suratını Çarşamba çanağına çevirmek işten bile değil ya... Avucumda sıkıttım eli sertçe ittim. Sırtüstü yuvarlandı. Kaldırmadım yerden. Kalksın kendi. Ana bacı sövmeyi biliyor da...

Seyrimize duranlara karşı karizması çizilmiş olacak ki ağzını büsbütün dağıttı. Allah, din, kitap... O bir şey değil, çarpılacak velet. İna sabirin, dedim. Akşamın şerri, sabahın hayrı. Büktüm boynumu, yutkundum ve sustum.

En iyisi şuradan çıkıp gideyim, dedim. Kalırsam birimizden birinin başına bir çıkacak var. Belliydi, bela mis gibi kokuyordu. Hani derdi ya dedem: “Yavaş yürüyorum bela bana yetişiyor, hızlı yürüyorum ben belaya yetişiyorum.” Tam da öyle işte. Bahçe kapısından henüz çıkmıştım ki sırtıma atladı. Kollarını arkadan boğazıma kement gibi doladı. Gözlerimin büyüdüğünü hissediyordum, yüzüm köz gibi yanıyordu. Var gücüyle sıkıyordu namussuz. Nefesim tükenmek üzereydi. Kollarına asılarak kurtarmaya uğraşıyordum kendimi. Aslında alttan, boş böğrüne bir dirsek... Yahut hayalarına bir tekme...

Kurtuldum. La havle çekip yüzümü döndürdüm. Kaldırım sıra terliklerimi sürüye sürüye yürümeye başladım.

Arkandan şamatayı iyice artırdı. Umursamıyordum artık. Söverse sövsün, dedim, ne yapayım. Bok değil ki bulaşa, organ değil ki ulaşa.

Birden, ne olduğunu hiç bilemedim. İki küreğimin ortasına odun mu desem demir mi desem ne indirdiyse artık, kaldırıma yüzüstü kapaklandım. Alnımın derisi fena yüzüldü. Sağ elimin ayasından kanlar akmaya başladı. Yere düşer düşmez tepeme bindi. Burnumun düdüğüne doğru inen yumruğu son anda bilekten yakaladım. Büküp altına aldım. Bilek dediğin de çubuk kraker gibi bir şey. Çıt diye ikiye kırmak... Şu veledin hakkını avucuna koymak... Yumruğumu sıktım, sıktım, sıktım... Sonra kredi kartı ekstresi geldi aklıma, geçen aydan ödenmeyen kira, kızın biyoloji soru bankası, oğlanın beden dersi ayakkabısı, en küçüğün karne parası, kayınçonun iki hafta sonraki düğününe takılacak çeyrek...

Havada taş kesilen elim, bütün bunları düşündükçe üçüncü hamur kâğıt gibi yumuşadı. En kör makas bile lime lime artık doğrayabilirdi beni. Taş, kâğıt ve makas... Kaybettim. Bıraktım bileğini. Sen kazandın aslanım, dedim. Gözümü yumup kendimi teslim ettim.

“Vurun ulan vurun!” dedim. “Ben kolay ölmem!”

Yoruluncaya kadar, aksırıncaya, tıksırıncaya kadar vurdu ha vurdu. Adamlıktan çıktım. Burnumda ve sağ kürek kemiğinde fena bir sızı, kafamda beş altı santimlik bir yarık, her iki gözüm de kan çanağına dönmüş. Sol gözüm iyice kapandı. Sağ gözüm şöyle böyle görüyor. Elimin ayası boydan boya yüzülmüş, dudağımın köşesinden kan süzülüyor, biri azı biri önde iki dişim kırılmış.

İmalathanedeki o kadar adam, sen halt ediyorsun, diyemedi. Tiyatro izler gibi izlediler dövüşmemizi. Hayır, cümleyi yanlış kurdum. Dövüşmek değildi bu. Ben de ona karşılık versem adı o zaman dövüşmek olurdu. Bu düpedüz dövülmektir.

O kim ki beni dövsün. Onun kafası kadar taşıdığı olanlar bile bana bulaşmaya cesaret edemez. Hey yavrum heyyy! Bilirler ne deli olduğumu. Amma velakin... Ah ulan kara ekmek. Aslanı tilkiye boğduran o kara ekme yok mu!
O ve ben...

Lafta iki âdemoğluyuz ikimiz de. İki kulak, iki göz, kol, el, ayak... Ama gel gör ki ondaki parfüm kokusu bendeki ter. O jilet gibi giyiniyor, benimki yağlı tulum. Onun yediği kalaylı kapta, benimki aslan ağzında. Ona beriki deyip sağına oturtmuş talih, benim adımları öteki koymuş.

Sopanın ağırlığından yerimden kalkamadım bir zaman. Gecenin kör vakti, kaldırımın üstünde öylece kalakaldım. Üzerimden kamyon geçmiş gibiydi. Zar zor toparladım kendimi. Ayağa kalktım. Bir iki sendeledim, sonra ağır aksak yürümeye başladım. Sanki ne vardı bu kadar gürültü koparacak. Mesele de incir çekirdeğini doldura bari. Altı üstü iki saat erken çıkayım dedim. Yarın da iki saat fazla çalışırım. Kötü mü demişim? Ama insan değil ki! Esra'nın doğum günü. Heveslenmiş arkadaşlarından. Çocuk işte. Tutturdu mu ben de Ayça'nın pastasından isterim, diye. Bak işe! Bir haftadır başımın etini yedi. Pasta da pasta. İyi yedik pastayı. Afiyet olsun, löp löp et olsun!

“Arif Bey eğer müsaade ederseniz, çocuklar uyumadan varayım eve dedim. Heveslendiler şimdi. Beni bekliyorlar.
“Ne ölünüz bitiyor ne düğününüz. Yetmedi, şimdi bir de doğum gününüz çıktı başımıza.”

“Haklısın. Çocuk işte ne diyeceksin. Laftan anılıyor mu? İşten çıkışıya uyur kalır. Eğer müsaade ederseniz... Yarın iki saat fazladan...”

“Hiçbir yere gidemezsin efendi! Bir sürü sipariş var yetişecek.”

“Ama benim küçük kız...”

“Eee! Başlayacağım kızından da kızanından da. Gidiyorsan sabah daha gelme kardeşim.”

“İzin vermiyorsanız gitmeyeyim Arif Bey. Yalnız şu çoluğu çocuk... Ayıp oluyor.”

“Ayıp mı? Ayıbı senden mi öğreneceğim lan ırzını...” deyip üstüme yürüdü. İleri geri derken mesele büyüdü. Benim bu işte hiçbir kabahatim yok. İlk yumruğu, patronun sıpası savurdu. Tam iki kaşımın ortasına.

Yetişecek sipariş falan da yok ha! Yalan. Patronluk taslayacak ya... Yediğimiz bir lokmayı bin kere kakacaklar ya başımıza... Babası olacağın ağızları bunlar. “Bu işçi kısmına çok yüz vermeyeceksin. Şey gibidir bunlar. Okşadıkça kalkar.” Ben malımı bilmez miyim?

Hem yürüyor hem düşünüyordum. Beni patronun oğlan mı dövdü şimdi? Hayır. Beni yediğim ekmek dövdü, beni kendi çaresizliğim dövdü. Beni biyoloji soru bankası, beden ayakkabısı, kayınçonun düğünü, küçük kızın karne parası... Hepsi birlik olup dövdüler. Ah ulan para! Para cesaret, para bilek kuvveti, para namus, para bilgi, para itibar, para en çok da doğum günü kutlamak...

Sana da aşk olsun Tanrım. Bu yaptığımı unutmayacağım. Velet dinine, kitabına o kadar sövdü. Niye kılın hiç kıpırdatmadı? Benim zoruma gitti de senin hiç mi arına dokunmadı? Beni böyle daha nereye kadar yalnız bırakacaksın? Ne zaman elimden tutacaksın? Sen sadece onların tanrısı mısın yoksa? Tövbe tövbe!

El ayak çekilmişti. Karşılaştığım tek tük insan kalıntıları, yüzüme acayip acayip bakıyorlardı. Sanki hiç dayak yiyen adam görmemişler. Etraftaki insanlar neyse de birazdan eve varacaktım. Dövuşmüş bir baba olarak. Hakikaten utanç verici. Çocuklara kalsa beni kimse dövemez, ben her şeyin en iyisini bilirim, her şeye gücüm yeter, herkesten akıllıyım. Yani tanrıyım ben onların gözünde. O derece yani. Şu halimi görünce ne büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaklar kim bilir. En iyisi onlar uyumadan girmeyeyim eve. Hoş, bunca yara sabaha kadar iyileşecek mi sanki. Uyandıklarında yine her şeyi görecekler. Olmazsa merdivenden düştüm derim yahut bir yere çarptım. Nasıl olsa inanırlar. Çocuklar böyledir, inanmasalar da babalarına, inanmış gibi yaparlar.

Heykelin oraya kadar geldim. Saat Kulesi on ikiyi vuruyor. El ayak iyice çekilmiş. Çocuklar da şimdiye dek uyumuş olmalı. Doğum gününü kana buladık. Düştüm, diyeceğim çaresiz. Onlar da çaresiz inanacaklar. Biraz biraz gören sağ gözüm, meydanın tam ortasındaki ışıklı büyük panoya ilişti. Yanıp yanıp sönyordu. Harfler durmadan renk değiştiriyordu. Bir müddet, öylece durup panoyu seyrettim. Yazılanları okumaya çalıştım.

“Tüm Emekçilerimizin Emek ve Dayanışma Bayramı Kutlu Olsun.”

S.C.

Belediye Başkanı

1 Mayıs. Vay be! Demek bizim Esra Hanım bayram günü doğmuş. Ömrü çok olası! Oğlan olacaktı aslında cadı. Adını Bayram koyardık belki. Bayram... Ne güzel isim. Eee... Gelgelelim kuru fasulyenin faydalarına. Nasıl edeceğiz yarın? Bir şekilde küçük efendinin gönlünü alıp arayı düzeltmek gerek. Hadi çıkayım desem, başka bir iş bakayım desem... Nerdeee! Bir yüzü zift bir yüzü katran da olsa ekmek, yine onların ekmeği.

Yalnız, yarın şöyle biraz geç gideyim de kırıldığımı anlatsın teres.

HER ŞEYİN KARE KARE YAZILDIĞI SENARYO

Heybet Akdoğan

Her sabah hazır bir psikoloji ile güne başlıyoruz. Hazır dűřüncelerle, hazır deneyimlerle ve hazırlanmış duygularla.

Otomatiđe ayarlanmıř Őekilde uygun yerlerde, uygun performanslarla yařamaya devam ediyoruz. Akřama kadar devam eden bu dűngünün sonunda uyku saati geliyor. Ertesi sabah kaldıđımız yerden devam ediyoruz hayata.

Sűrprizi olmayan bir dűngü bu; yoksullaştırıcı, yozlaştırıcı, tüketicici, aynılaştırıcı ve robotlaştırıcı bir "devr-i daim." Herhangi bir olaya karşı nasıl bir tavır sergileyebileceğimizin önceden belli olduğu bu yapay dűzen, herkesi aynı konumda sabitleyerek, o konumda aynılaşmış sözlerle insanları bir Őeyler söylemeye yönlendiriyor. Söylenilen her Őey aynı ve verilecek tepkiler farklı değil. Öyle ki gazeteler çıkmadan, TV programları başlamadan birçoğlarını ne yazacağını ve ne söyleyeceğini hatasızca yazıp, söylüyor.

Tekerrür etmiş tarihe artık gündelik yaşamlar da eşlik ediyor. Bu nedenle tarih çok uzak değil, içinde bulunduğumuz her anın içinde tekrarlanan zaman dilimi. Haliyle çemberin içinde koşan, koştukça menzili göremeyen durumdayız.

Peki, tüm bunların yanında sanat, kültür ve bilime ne demeli?

Sözde bizim için olan sanat, kültür ve bilim alanında yapılan çoğu çalışmalar, müşterisinin psikolojisini tahkim etme ve toplumdan soyutlanmış özel bir kesimi tatmin etmek için geliyor. Böylelikle her yenilik, her mesele popüler algılar üzerinden değişime uğrayıp, konuşuluyor ve ancak popülizmin sınırları içinde evrimini devam ettirip, tartışılıyor.

Dolayısıyla her şey, sıradanlaşmış (amaçsızlaştırılmış) insanlar için, birikime değil, yabancılaşmaya yol açıyor.

İçinde bulunduğumuz asrın, yabancılaşmanın bir başka boyutu olarak benliğimizde yarattığı ego, kendimize ve birçok şeye hâkimiyet kurmanın içgüdüsel sonucu. Bütün vaktimiz, egomuzun doymak bilmeyen varlığını doyurmakla ve dayatmakla geçiyor.

Çağı çekip çevirenler tarafından şekillenen kişiliğimizle adeta uzaktan kumandayla yönlendirilen birer robota dönüşmüşüz.

Hayat endüstriye dönüşmüş vaziyette. O endüstrinin üretim merkezlerinde hepimize yeni düşünceler, beğeniler, arzular ve duygular üretiliyor. Üstelik en dramatik halimiz ise, kendimizi özgür hissettiğimiz yere ulaşabilmek için koşarken, koştukça tutsaklığa yaklaşmamızdır.

Oysa daha ne çok şeyler birikiyor kendimizle aramızda.

Ah!.. farkına varabilesek.

Sığılaşan akıllarımızla, cahil cesaretlerimizin dünyayı yaktığı vakitlerdeyiz.

Başkalarını dinlemeyi, anlamayı bir kenara koyalım; kendimizi dinlemekten ve anlamaktan mahrum bırakılmışız. Kendimize bu kadar uzak kalmışken bir başkasına (sevgiliye, dosta), başkalarına (yoksullara, öksüzlere, sokak çocuklarına ve yalnızlara) nasıl yakınlaşabiliriz? Etrafımızdaki insanlar ve uzaktakiler sadece görüş alanımızda. Sevmek kehanet gibi, sevmek ise kâhin anlatısı.

İsrarla sürdürdüğümüz iradesiz oyunun içindeyiz. Öyle bir senaryo çizilmiş ki hayata, her şey kare kare yazılıyor.

Koskoca kayboluşlarımız sığmıyor hiçbir yere.

Sesimizin hayata düşen yankıları acı, ayrılık, yalnızlık ve ölüm.

Cevabını kaybetmiş ya da hatırlanmayan soru gibiyiz. Acaba cevabı bulunur mu sorunun? Ya bulunursa; cevabı vermek için yürekli olan kim?

Aradığını unutan umutsuz nesil, aradığında kaybolan gelecek kuşağız.

Kovalamacalar içinde giderken yürüyenlerimiz öteki, kalanlarımız hain.

Kanıksamalardan hâlâ bıkmıyoruz.

Her güne yeniden başlarken insanlık suç, insan olan suçlu. Hakikat ise, ışığını karanlıktan devşiren aydınlık.

SON YARDIM ÇANTASI

Salih Yıldırım

toplumu yeni fobim diye ekledin rehber
öyle bir duşakabinde çıplak ete patlayan cam
vatandaşa ekmek çıkar vatandaş taptaze bir canavardır
bir güz kafa indiğinde herkes ister orada olmak
herkes ister tişört herkes ister duymak size ne lazım

çünkü yaşamak kasa sırası beklemektir muntazam
lc waikiki en kalabalıktır bayramdan önce mahşerden sonra
bu yazılı kuraldır anayasada yeri vardır duvarda da asılıdır
bu iş yerinde asgari ücret uygulanmaktadır

biz biraz gezip gelmeyelim öyleyse kafa yoralım
hititler çok eski sümerler ve iflah olmaz tanrılar
ortaokulda herkes için en az bir adet alâeddin keykubat
herkese bazı kurallar herkese benden bir kanepye uzanmak:

- 1.iç huzurunu çin'den ithal et
- 2.uzun yaşamak için çimenlere dokun
- 3.18 yaşına kadar en az 3 dil 5 intihar yöntemi öğren
- 4.gidip de dönme
- 5.eşantiyon ol kolay yoldan kazanmaya bantlanan
- 6.bir cafe açacaksan adını tıkıntı koy böyle saçma

böyle tutarsız böyle ticaret böyle şiir
anlamını bilmeden ağlarsan biri seni affedebilir
çünkü insan büyüktür önce allah sonra katarlı bir iş adamı
bir şeyleri akışına bıraktın olsun diye hayırlısı
oysa her şeyin sonu her şeyin başını özlemektir
insan üç beş organ çokça kendini kandırmanın ta kendisidir.

eğer ölmüşsen bu yazdığımı okuyamazsın
ayakların çamura batmış mutluluğun bir sokak ötesinde
acaba nerede olurdun birini beklemeseydin burada
kim olurdun sen bunu türkçe bilmiyorsun
içine ağladıkların sayılmıyor çok yanlış dünya
çok yanlış nefes almak çok yanlış karambol iyi ki var tırabzan
asgari ücret çok yanlış ama satın alabilirsin bir yoksulluk ve
yüz yetmiş latte starbucks'tan
o halde unut ölümü ve bir anadan doğduğunu
çocuk işçi çalıştır orta afrika'da darbe fonla
siyasetçi satın al lobi yap gezegen bekler senden bunu

YAZMAK**Fatma Alaca**

Bir ucunda el, diğler ucunda mürekkep
Kâğıda dert yüklemek
Vaktin altıncısı
Kimi zaman kuşluk, kimi zaman teheccüd
Kulun Rabbiyle hemhâlinin izdüşümü
Dünyanın yanılısamaları
Haiku akımının göz aydınlığı
Cennet bahçesinde bir ah...
Yazmak...
Allah'ı bir derin nefes almak
Kahverengiden bir çift göz ile buluşmak
Çaysız yaz serinliğinde
Bir balkon semasında
Limonlu bir bardak sahur suyunda
Öteden beriye ansımak
Ve
Alfabeyle helalleşmek
Yazmak...
Bir bilimin adam satırlarını
Bir kadının sabah sancılarını
Besmelesiz bir kalemin kırıklığında
Tükenen mavilerin hüznüyle beraber
Nasipsizliğin teslimiyetini
Sessizce
Yazmak...

AŞKKER**Hasan Ulaş**

Gelişi -n güzeldi
Ne yalan söyleyeyim
Onca telâşın içinde
Ne kadar sevsem
kalbimin üzerine bir o kadar da sen koyar
büyütürsün payımı
Göğsün gelincik tarlası bağrın bahar
Üzdüm öptün
öptüm üzdün
Lâl bir dil
sözünü kesiyor birden tanrının
....
SAĞOL!
Kırpiklerin merasim taburu.

HÂLBUKİ ALMIŞ BAŞIMI GİDİYORDUM

Hüseyin Balık

Hâlbuki almış başımı gidiyordum.
Şu çocukların çığlıkları olmasa
Durulmasa sular geçit verdiğim her beldede
Olmasa bensizlik sancısı onlarda...
Hâlbuki bir yaza hırka yaptım,
Gözyaşlarımın ipeksiliğini...
Ve adanmıştım ismini bile bilmediğim binlerce insana.
Ellerim bağlanıyordu önce,
Sonra gözlerim...
Hâlbuki almış başımı gidiyordum.
Ata suvari, şaha meze olmasam
Yalanlar dikilmese taze, narin ruhlara...
Bilinmesem, hiç olmasam...

KASAP**Mustafa Cüstan**

gelebilir mi bir düşünce yırtılıp
bataklık çiçeğinden göz yakan çöl denizinden
bir kumaş sesi gibi inebilir mi sinir uçlarına
yapış yapış kıyılarından düşmez mi fikrim, kaymaz mı ayaklarıma ayaklarım
taşların oynuyor ağaç kökü elimde kalıyor, bir zift alıp yürüyor şeyleri

sabah uyanışım güneşli, gri
binalar hükmünü sürüyor çok uzun ve gölgeli
her ev arası bıçak uzuyor ışıltılı, gölgede kalıyor sapı
insanların gölgesini yiyor her boşluğu deniyor
alıp götürüyor beni kafamı, bir yaprak cereyana verdi geçmişi ve şimdiyi
kandan, gözden, etten, sinirden bir ruhtan sıyrılıp geliyor
bir kasabın çöplüğüüm (deri hep değerli)
bir şekilde varacağım sır değil ki bu
ömrü de tükeniyor bilirim ama yetişirim
gözler yeni bir canlıyı görür belki
başka mekanda başka zaman başka bir yenide

AY IŞIĞINDA KATAR

Cüneyd Ensari

Sırtüstü düştüğü
Uzun, camdan sokaklarda
Kan silüetinde
Fıskırdı canlar

Elleri bir mehtaptı kumarbaz geceye
Çark çevrilen masalarda
Sevdan niyetine dikilen kadınlar vardı

Sessiz, sedasız kulaklar
Bir yakarış dilinde
Yeniyetme kabadayının
Sakosuyla gererken göğsünü
Tüttürdüğü cilalı pipo

Taştan taşlarla set örer
Nasır tutmuş parmakları
Kabarcıklarıyla okşar
Yuvasına inen kırlangıcın başını

Tütün kokan uzunca nefesi
Bir kaba sıkıştırılmış
Yırtıkça, sarımtırak bir fotoğrafı
Yıldızların altında koklarken
Selam verir ay Yalnızına

Karşısındaki kadının
Gerdanına kurulduğu tahta satrançla
Çobanca mat eder şahı
Geçmişe çekilen günahı
Kışı kırk yaran izdihamı

Buz kokan gözleriyle
Ne zaman baksa gözüne
Karşısındaki kadının
Damla damla akar gelir
Erir, tutmaz birbirini
Tandırılıktan alınan odun parçaları gibi

Ellerimden çekip alır selamı
Kuru bir otsun nazan gözünde
Üç beş çakıl taşı diline dolanır
Kan dolar gırtlak kapağın

Tütsü kokulu tencerelere
Dolup taşan gündüzden
Alarak intikamını
Başının üstünde çevirerek
Ustaca fırlatır ok yerine
Elindeki davayı

Topuklarına dolanan saçlarını
Kanından çektiği şerbetle
Islatarak toplar
Ağzını açarak dilenir
Yutma safhasını

Deniz tutan kirpikleri
Hoşça kal namesi çalar
Cızırtılı taştan plaklar
Ağlayarak döner iğne ucunda

SEVGİ

Neslihan Akgül

Bir ruh muhteşiyatıdır dünya, şayet siz
Şaibeliğinizden kaybediyorsanız efendiler
Yazılan birkaç hırçın duygunun manifestosudur içimizde
Siz söyleyin ey efendiler
Bağıra çağıra her hüznü
Can havliyle bayrak sallıyoruz demokrasinin göbeğinde
Bağıra çağıra suskunluklar içimizde
Nicemizle bir bütün
Nicemizle bir hiç

Göğsümüzden damlayan sızıyla avuçlarında bir orman filizlenir
Nergis kokularından batık batık acılar çalındığım
Bir perde gibi iki yana açılan dünya
Selametle
Kader diyor tanığım birkaç kitap
İçimizde hüznün fayrap meczupluğuyla gölgesinden korkan bizleriz
Elem karalığı bulaşmakta ellerimize
Bir ulak bana sesleniyor sanki
Kendi toprağımdan beri gelemem bilirim

Hayal katlığından öte bir yol sunsaydın şayet
Hangi suret tanıyabilirdi yeryüzünü

Efendiler,
Biz sustukça duyan kimdir
Bizi bizden eden toprak ne renktir
Biz ne rengiz?

Şaibeliği bıraktım diyorum
Bıraktım umarsız malikliği
Bu müstesna gülüş kime
Kahkahalarımda boğduğum et benine kim soluk verebilir
Siz söyleyin efendiler
Ölçüsü boyumuzdan nicedir metreler
Zıddını var etmekle sorumlu ipsiz sapsız duygular
Bizlerse evvela külfetiyiz tanrının
Dünya, bir tanrı göğsünün ücretinde yaşamaktır ve dünya, ücretinde her şeyin

Bir başkadır yaşam
Ve birden de başka ölüm
Neden dersiniz?
Efendiler, sebebi ne ola
Ne ola ki bir başımıza bıraktı tanrı bizi yekpare bir yol inşasında
Bahar serilsin yollarımıza
Gün gün eksilsin bir ömrün soğukluğu
Bir çarımhta çivili kaldım ellerinden
Kalbinin otağında gün aşırıdım
Vuslatı aç biilaç bekle benden

Bağımı bahçemi aşka yonttum
İnancım gömüldü toprağa ve ben de gömüldüm kendi toprağıma
Bizi mütemadiyen sırtımızdan vuran ölüm olgusu
Nicedir kalmadı anlamı onun da
Birer ikişer demeden kendi na'sımızı ateşe veriyoruz ey tanrı
Sen neredesin
Cürmümü aştı çapulsuz dünya
İnancım ile sevişmeye gücüm kalmadı artık

GİDİYORUM

Talip Ayan

İstersen haykır beni boşluklara nefes nefes
Bulursan şikâyet et Tanrı'ya günahlarımı
Güneşi damla damla erit gözlerime
Aç pencereni bir kuş gibi sal boşluklara beni
İstersen hercai bakışlarından utan
Farz et ki üç gün misafirindim avuçlarında
Utangaç bir veda şiiri gibi apar topar
Gidiyorum işte... Kal sağlıcakla.

Bilmiyorum bir daha gelir miyim
Bir daha çağırsan beni bıçak sırtı ikindilerde
Dudaklarında zonklayan hatıraların
Dansı başladığı zaman bir daha...
Bakakalırsan bomboş bir adam silüetine
Hercai gözlerinde oynaşan şarkılar
İçimi ürperttiğinde benden artakalan benle
Gidiyorum işte... Kal sağlıcakla.

Ağlarsan oyuncak bir bebek gibi ağla
Bilmem hangi hüznün kopyası olacak
Damla damla gözyaşların birer birer
Ben ki şimdi ummanlarda batmak üzereyim
Bir sahil bulamamış vapurlar gölgesinde
Ben ki defalarca ölmeden her gün bembeyaz
Ödünç alınmış bir çocuk saflığında
Gidiyorum işte... Kal sağlıcakla.

ESRİK SEMAİ**Hakan Uslu**

- kadınlığın bengü bade afyon haşhaş değildir-

mübarekliği şakıyan çocuklara arka çıkılsın arkadaş
güvençten bal sunulsun badem yüreklerine
yavuklu gelincik gülüşlerine
asılmamış ve eşkali nazenin
suratlara büsbütün sahip çıkılsın ki
günlerden haklı çıkılsın gecelere
beşim sanırsın on beşim

-kadınlığın bengü bade afyon haşhaş değildir

yirmi beşim bak ben hayallerim gülüp durur
dem bu demdir dem bu dem
dava dava ölmekte bir bahis görmezlerdenim
gerçekle tokuşturulan kadehlerim vardır benim

-kadınlığın bengü bade afyon haşhaş değildir

otuz beşimin damarlarına aşkı borçluyum
gün ola afakanlarım dağ / gün ola hayat hayal olmadadır
hicvet güzelim gününü gün et!
gece al / gün kara

-kadınlığın bengü bade afyon haşhaş değildir

kırk beşim bak ben madem
bahar gider gamze gelir yitirilir matem madem
etraflıca ısıtırmı öyleyse kurduğum şu içimde
zarafet biçimindeki dünyayı
zulmüne kadar sefadayım yavrum
aşık atar izana yüreciğim yılmam
cezbesinden kaderin
yılmam
gönlü ağzıma aldım alalı 15 yıl
kılıcımı kendime çekeli 15 yıl
gitgide iltifat
hak olmuş oluyor yalnızlığıma

GÜM!

BEKLEYİŞ

Yusuf Cançelik

Sana bakınca gözlerim kamaşır Rüveyda
Kapanyor bütün ışıkları gökyüzünün, ellerinde
Sonra masum gülümseme oluşuyor dudaklarımda
İçimde sonbahar burukluğu başlıyor sonunda

Sana bakınca bir dünya görüyorum Rüveyda
Her tarafı ayrı güzel memleketler geziyorum
Sonunda oturuyorum gönlünün kıyısına
İçimdeki çocukların koşmalarını seyrediyorum

Sana bakınca çocuklaşıyorum sanki Rüveyda
Ellerimdeki balonları gökyüzüne uçuruyorum
Gözlerimden akan çiy taneleri damlıyor yanağıma
Kalabalık sokaklarda kendimi gizliyorum

Sana bakınca soluyor bütün renkler Rüveyda
Mavi, o eski mavi değil artık biliyorum
Kahverengi eskisi gibi değil solmuş gözlerinde
Ayçiçekleri güneşe küsmüş onları sana çeviriyorum

Sana bakınca nefesim kesiliyor Rüveyda
Ayaklarım titremeye başlıyor, gözlerim terlemeye
Yıldızlar bir bedeviye yol gösteriyor çölün ortasında
Bense kaktüslerin gölgelerinde gölgeleniyorum

Sana bakınca içimde bir tufan kopuyor Rüveyda
Beklemekten acımış kelimelerim yankılanıyor, asumanda
Kuşların ayaklarına takılıyor, her hecesi sensizliğin
Bense rüyalarımı ellerine bırakıyorum, yaşımın ortasında

İÇİMDE ÖLENLERİ NEREYE GÖMSEM

Hızır İrfan Önder

Yaşamak yalnızlıktır.
Ölüm yolculuğuna çıkmaktır sessiz sedasız.
Ardında ne ağlayanın olur ne yas tutanın.
Ölüm bile sıradanlaştı artık bu hız çağında.
Sağanak yağmur gibi gelip geçiyor.
Yüreğine dokunamıyor insanların...

Yaşamak ölüm kadar soğuk!
Havaya, suya ve toprağa düşen cemre
Neden insanların gönlüne düşmüyor?
Sevgiler yeşermiyor?..
Vladimir Mayakovski: “sevmek kolay değildir” demiş.
Sevmek, elbette kolay değildir.
Çünkü sevmek çaba ister, emek ister, özveri ister...
Öğrenilmeyi bekler.
Çünkü doğuştan gelen, sadece sevme istidadıdır.
İşlenmediği zaman çorak bir toprağa dönüşebilir kalpler!..

Hazan mevsimindeyim.
Ben yalnız, akşam kimsesiz...
Büyüyor içimdeki kasvet.
Amip gibi çoğalıyor dertlerim!..

“Ah güzel Ahmet abim benim”*
Bu mevsimde, bu yaşta
İnsana daha çok koyuyor gurbet...
Geceleri, yıldızların gizli gizli ağladığını görürüm.
Sergei Yesenin, Vladimir Mayakovski, Virginia Woolf,
Cesare Pavese, Stefan Zweig, Yukio Mishima, Primo Levi,
Walter Benjamin, Sylvia Plath, Attila József gibi intihar eden yazın erlerine
En çok da Kaan İnce'ye, İlhami Çiçek'e ve Nilgün Marmara'ya...

Bilemedim
Ya içimde ölenleri nereye gömsem?..

*Edip Cansever

KÜRK MANTOLU YALNIZLIK

Meva Yağmur

yıllar geçti ama dün yine
sokak lambalarına sordum seni,
'hiç pencereye çıkmadı.' dediler,
bankta bekledim perdeleri aralamanı.
her gün mama verdiğiin
sokak kedilerine sordum seni,
'bize artık miyavlamıyor.' dediler,
senin yerine ben sevdim onları.
şarkılar söylediğın günlere gittim.
'şarkı söylemeyi bırakmış olmalı.' dediler,
ağlayarak şarkılar söyledim senin için,
belki duyarsın beni.
her gün uğradığın çay bahçesine gittim,
'acelesi vardı, pek oturmadı.' dediler,
soğuyan çayını ben içtim.
otobüs duraklarına sordum bu kez,
'çok ağladı.' dediler,
üçüncü peronda bekleyen bavulunu
ben uğurladım...
yine sabah oldu, seni soyundum;
lüzumsuz bir hayaleti geçirdim sırtıma.
sessiz, yaşamsız biri sanıyorlar beni.
öyle ya,
bana artık Raif Efendi diyorlar,
neredesin Maria Puder?
bana Raif Efendi demesinler artık!
nasıl geçecek bu kürk mantolu yalnızlık?

Yıl: 1
Sayı: 10
Ekim
2022

son söz yerine Arka Kapak Şiiri

YARARLI İZ

Muhammet Erdevir

iki ayrı geceye iki kurban, iki incelik kırdığım fal oklarından
Bugünün ve yarının şarkısı, sıyrılıp gelen dünkülerden
Kimsenin haberi yok ve olmayacak
Kararmış bir gülden aldığım haber çözüyor saçlarını
Anlamını bildiğim bir gizemle her yer kırmızı
İçimde doğan fırtınadan hemen önce duruluyor gökkuşağın
Zambaklı kokularını, çiçek kokularını, bahar esintilerini
kendine saklıyorsun
Sonra renklerin ve ürperişlerin karıştığı kızılca kıyamet
Nefes nefese bir zaman, bir yaralı iz oluyorum yalnızlığımda
Ucu kırık kalemlerim kesik cümlelerle konuşuyor
Eksiliyor sözlüklerden kelimelerim
Yararlı bir sese dönüşmek için bunca çaba
Sana ulaşabilen mahmur bir ses, uyanmış bir pazar
Kendini aşamıyor insan kendine rastladıkça

Damar damar kırışıyor yüzü dünyanın
Kayalıklara bak, dağların kıvrımlarına
Belinde gezinen parmak uçlarımı düşün
Ve soluğumu, bir yangından geçip sana esen
Düşünüyorum camdaki yansımanı izlerken
Belki de cennet arafta kalmaktır, kalakalmak
Tüm bu erişilmezliğin sınırında, tam arada
Seni bulmak, kıpkızıl bir örtünün altında